

Sygn. akt II AKa 286/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2015 roku

Sąd Apelacyjny w Łodzi, II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący: SSA Wiesław Masłowski

Sędziowie : SA Maria Wiatr

SO del. Krzysztof Szynek (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Łukasz Szymczyk,

sekr. sądowy J. P.

przy udziale K. G., Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi

po rozpoznaniu w dniu 19 marca 2015 roku

sprawy:

1. W. K. oskarżonego o czyny z art.258 § 1 kk i inne,
2. P. Ł. oskarżonego o czyny z art.282 § 1 kk w zw z art. 65 § 1 kk i inne,
3. P. K. (1) oskarżonego o czyny z art.258 § 1 kk
i inne,
4. R. S. (1) oskarżonego o czyny z art.258 § 1 kk i inne,
5. K. K. (1) oskarżonego o czyny z art.258 § 1 kk
i inne,
6. G. P. (1) oskarżonego o czyny z art. 279 § 1 kk
i art. 276 § 1 kk w zw z art. 11 § 2 kk i z art. 279 § 1 kk,
7. M. B. (1) oskarżonego o czyny z art.258 § 1 kk i inne,
8. R. K. (1) oskarżonego o czyn z art.298 § 1 kk i art.286 § 1 kk
w zw z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk,
9. J. W. oskarżonego o czyn z art.286 § 1 kk i art.238 § 1 kk w zw z art. 11 § 2 kk,
10. D. K. oskarżonego o czyn z art.279 § 1 kk w zw z art.65 § 1 kk,
11. K. K. (2) oskarżonego o czyn z art. 298 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw z art.11 § 2 kk,
12. M. S. oskarżonego o czyn z art.18 § 3 kk w zw z art.298 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw z art. 11 § 2 kk,

13. R. S. (2) oskarżonego o czyn z art.286 § 1 kk i art. 233 § 1 kk w zw z art. 11 § 2 kk w zw z art. 12 kk,

14. J. N. oskarżonego o czyn z art.279 § 1 kk,

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych W. K., P. Ł., P. K. (1), R. S. (1), K. K. (1), G. P. (1), M. B. (1), R. K. (1), J. W., D. K., K. K. (2), M. S., R. S. (2), J. N.

od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 2 kwietnia 2013 roku, w sprawie sygn. akt II K 35/09

1. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego R. K. (1) w ten sposób, iż eliminuje z podstawy prawnej skazania za czyn przypisany w punkcie 26 wyroku art.65 § 1 kk,

2. uchyla zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych W. K., P. Ł., P. K. (1), R. S. (1), K. K. (1), G. P. (1), M. B. (1), J. W., D. K., R. S. (2), J. N. i przekazuje sprawę w tym zakresie Sądowi Okręgowemu w S. do ponownego rozpoznania,

3. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części, uznając apelacje obrońcy oskarżonych K. K. (2) i M. S. za oczywiście bezzasadne,

4. zasądza od Skarbu Państwa:

- kwotę 885,60 (osiemset osiemdziesiąt pięć 60/100) złotych na rzecz adwokata A. Ł. tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu P. Ł. w postępowaniu odwoławczym,

- kwotę 1771,20 (jeden tysiąc siedemset siedemdziesiąt jeden 20/100) na rzecz adwokata M. B. (2) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonym R. S. (1) i J. N. w postępowaniu odwoławczym,

- kwotę 1771,20 (jeden tysiąc siedemset siedemdziesiąt jeden 20/100) na rzecz adwokata D. C. tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonym J. W. i D. K. w postępowaniu odwoławczym,

5. zasądza na rzecz Skarbu Państwa:

- od oskarżonych K. K. (2) i M. S. po 580 (pięćset osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty i po 20 (dwadzieścia) złotych tytułem kosztów związanych z postępowaniem odwoławczym,

- od oskarżonego R. K. (1) 980 (dziewięćset osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty i 20 (dwadzieścia) złotych tytułem kosztów związanych z postępowaniem odwoławczym.

Sygn. akt II AKa 286/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w S. P. Ł. uznany został za winnego tego, że: w 2002 roku, w miejscowości P. i w Z., wspólnie i w porozumieniu z A. D. (1), działającym w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, opisanego w prawomocnym wyroku Sądu Okręgowego w S. z 26 marca 2010 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze akt (...) oraz dwoma nieustalonymi osobami, co do których wyłączono materiał dowodowy do odrębnego postępowania, działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, w zamiarze osiągnięcia korzyści majątkowej, używając przemocy wobec I. B. polegającej na biciu i kopaniu po całym ciele doprowadził go do wydania pieniędzy w kwocie co najmniej 10 000 złotych czym wypełnił znamiona art. 282 kk w zw

z art.65 § 1 kk. Za przypisane przestępstwo wymierzono P. Ł. karę 1 roku i 11 miesięcy pozbawienia wolności i 70 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda.

Przedmiotowym wyrokiem R. S. (1), W. K. i P. K. (1) uznani zostali za winnych tego, że:

w marcu 2003 roku w Z., wspólnie i w porozumieniu z A. D. (1), działającym w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa opisanej w prawomocnym wyroku Sądu Okręgowego w S. z 26 marca 2010 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze akt (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 48 600 złotych poprzez wprowadzenie w błąd co do zaistnienia przestępstwa kradzieży z włamaniem samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), co skutkowało wypłatą nienależnego odszkodowania z tytułu ubezpieczenia AC w wymienionej kwocie. Za przypisany czyn wypełniający znamiona art. 286 § 1 kk w zw z art. 12 kk i art. 65 § 1 kk wymierzono:

- R. S. (1) karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 80 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda,

- P. K. (1) karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności i 50 stawek dziennych grzywny po 80 złotych każda,

- W. K. karę 100 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda.

P. K. (1) uznany został także za winnego tego, że: w marcu 2003 roku w P., w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, działając w krótkich odstępach czasu,

w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci co najmniej 10 procent wypłaconego odszkodowania, w zamiarze aby A. D. (1), M. B. (3), właścicielka samochodu A. o numerze rejestracyjnym (...) i J. S. właściciel samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) doprowadzili (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 28 017,62 zł tytułem odszkodowania OC, ułatwił popełnienie czynu zabronionego w ten sposób, że jako pracownik (...) S.A., mając wiedzę o upozorowanej kolizji w/w pojazdów udzielał rad i informacji dotyczących złożenia wniosku o odszkodowanie w taki sposób, aby nie wzbudzały one wątpliwości i skutkowało wypłatą nienależnego odszkodowania co wypełnia znamiona art. 18 § 3 kk w zw z art. 286 § 1 kk w zw z art. 298 § 1 kk w zw z art. 11 § 2 kk w zw z art. 12 kk i art. 65 § 1 kk. Za powyższe przestępstwo orzeczono wobec P. K. (1) karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności i 50 stawek dziennych grzywny po 80 złotych każda.

W. K. został uznany także za winnego tego, że: w dniu 21 września 2005 roku w S., działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnienie przestępstwa doprowadził (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 19 800 zł w ten sposób, że udostępnił swój pojazd marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w celu upozorowania kolizji, to jest zdarzenia mającego być podstawą do wypłaty odszkodowania, a następnie w dniu 22 września 2005 roku złożył do ubezpieczyciela wnioski o jego wypłatę poświadczając w nim nieprawdziwe okoliczności, co skutkowało wszczęciem postępowania szkodowego o nr (...) i wypłatą nienależnego odszkodowania w wymienionej wyżej kwocie. Za czyn ten wypełniający znamiona art. 286 § 1 kk i art. 298 § 1 kk w zw z art. 11 § 2 kk i art. 65 § 1 kk wymierzono W. K. karę 80 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda.

Zaskarżonym Wyrokiem M. B. (1) uznany został za winnego tego, że: 21 września 2005 roku w P., wspólnie i w porozumieniu z A. D. (1), działającym w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa opisanej w prawomocnym wyroku Sądu Okręgowego w S. z 26 marca 2010 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze akt (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w zamiarze aby W. K. dokonał czynu zabronionego polegającego na doprowadzeniu (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 20 000 zł tytułem odszkodowania AC z tytułu upozorowanej kolizji drogowej pojazdu M. C. numerze rejestracyjnym (...), polegającej na najechaniu tym samochodem na przydrożne drzewo, ułatwił jego popełnienie w ten sposób, iż A. D. (1) przywiózł na miejsce zdarzenia M. B. (1), a następnie blokował drogę by umożliwić wymianę kierowców zaś M. B. (1) wezwał na miejsce policję, wskazując siebie jako kierowcę pojazdu i podając nieprawdziwe okoliczności zdarzenia. Za przypisany czyn z art. 18 §

3 kk w zw z art. 286 § 1 kk i art. 298 § 1 kk w zw z art. 11 § 2 kk w zw z art. 65 § 1 kk wymierzono M. B. (1) karę 1 roku pozbawienia wolności i 60 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda.

D. K. i P. Ł. w kwestionowanym wyroku przypisano czyn polegający na tym, iż: w dniu 7 grudnia 2002 roku w miejscowości K. wspólnie i w porozumieniu z A. D. (1), działającym w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa opisanej w prawomocnym wyroku Sądu Okręgowego w S. z 26 marca 2010 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze akt (...), P. Ł. działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim pokonaniu zamków samochodu marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) dopasowanym kluczem dostali się do jego wnętrza, a następnie dokonali zaboru tego pojazdu o wartości 50 000 złotych w celu przywłaszczenia czym wypełnili znamiona art. 279 § 1 kk w zw z art. 65 § 1 kk.

Za przypisane przestępstwo orzeczono wobec D. K. karę 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności i 50 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda, a wobec P. Ł. karę 1 roku i 7 miesięcy pozbawienia wolności i 50 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda.

M. B. (1) uznany został za winnego także tego, że: w grudniu 2002 roku w P., działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, pomógł do ukrycia pojazdu R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o wartości 50 000 zł, stanowiącego własność J. K., wiedząc, iż pojazd pochodzi z czynu zabronionego,

a nadto dokonał w nieustalony sposób usunięcia oryginalnego oznaczenia VIN zastępując go elementem z oznaczeniami VIN przypisanymi do pojazdu o numerze rejestracyjnym (...). Za przypisany czyn wypełniający znamiona art. 291 § 1 kk i 306 kk w zw z art. 11 § 2 kk i art. 65 § 1 kk wymierzono M. B. (1) karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i 40 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda.

W. K. uznany został także winnym tego, że: w dniu 23 kwietnia 2003 roku w miejscowości R., wspólnie z A. D. (1) działającym w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa opisanej w prawomocnym wyroku Sądu Okręgowego w S. z 26 marca 2010 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze akt (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, usiłował doprowadzić Towarzystwo (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tytułem odszkodowania OC w ten sposób, że w celu upozorowania kolizji drogowej wzięli udział w uszkodzeniu pojazdu marki R. (...) numer rejestracyjny (...) kierowanym przez M. B. (1), a stanowiącym własność W. K. i pojazdem B. nr rej (...), stanowiącym własność P. S., a kierowanym przez A. P., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę wypłaty odszkodowania przez ubezpieczyciela co wypełnia znamiona art. 298 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw z art. 286 § 1 kk w zw z art. 11 § 2 kk i art. 65 § 1 kk. Za przypisane przestępstwo wymierzono W. K. karę 50 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda.

M. B. (1) przypisano także zachowanie polegające na tym, iż w dniu 23 kwietnia 2003 roku w R., działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, w zamiarze aby W. K., właściciel samochodu marki R. (...)

o numerze rejestracyjnym (...) oraz A. D. (1) doprowadzili Towarzystwo (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tytułem odszkodowania OC, ułatwił popełnienie tego czynu zabronionego, w ten sposób, że kierując pojazdem R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wziął udział w zaplanowanej kolizji drogowej z pojazdem B. o numerze rejestracyjnym (...) kierowanym przez A. P., co skutkowało wszczęciem postępowania szkodowego o nr (...) zakończonego odmową wypłaty odszkodowania. Za czyn ten wypełniający znamiona art. 18 § 3 kk w zw z art. 298 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw z art. 286 § 1 kk w zw z art. 11 § 2 kk i art. 65 § 1 kk wymierzona została M. B. (4) kara 1 roku pozbawienia wolności i kara 50 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda.

Sąd Okręgowy w S. P. Ł. i J. W. przypisał także czyn polegający na tym, iż w marcu 2004 roku w Z. wspólnie z A. D. (1), działającym w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa opisanej w prawomocnym wyroku Sądu Okręgowego w S. z 26 marca 2010 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze akt (...), a P. Ł. działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, w wykonaniu z góry

powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadzili (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 63 200 zł tytułem odszkodowania AC w ten sposób, że wzięli udział w upozorowaniu kradzieży z włamaniem samochodu marki V. o numerze rejestracyjnym (...), co skutkowało złożeniem przez J. W. zawiadomienia organów ścigania o niepopelnionym przestępstwie kradzieży z włamaniem, a następnie złożeniem wniosku o wypłatę odszkodowania i wypłatą nienależnego odszkodowania czym wypełnili znamiona: P. Ł. art.286 § 1 kk w zw z art.12 kk i art. 65 § 1 kk, a J. W. znamiona art. 286 § 1 kk i art. 238 kk w zw z art. 11 § 2 kk w zw z art. 12 kk. Za przypisany czyn wymierzono: J. W. karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 80 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda, P. Ł. karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności i 120 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda.

W. K. i P. K. (1) zostali nadto uznani za winnych tego, że: na przełomie lat 2002 i 2003 w P., działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnienie przestępstwa, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili wspólnie z R. S. (3) co do którego materiały wyłączone zostały do odrębnego postępowania zakończonego przez Sąd Rejonowy w Z. wydaniem w dniu 15 lutego 2011 roku prawomocnego wyroku skazującego w sprawie o sygn. akt (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S.A. w kwocie co najmniej 5000 złotych tytułem odszkodowania AC w ten sposób, że: R. S. (3) działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, będąc właścicielem samochodu marki R. (...) numer rejestracyjny (...) przekazał go dobrowolnie innym osobom w celu jego uszkodzenia, a następnie wprowadził w błąd ubezpieczyciela co do okoliczności powstałych uszkodzeń skutkujących wypłatą nienależnego odszkodowania w powyższej kwocie, W. K. przyjął w/w pojazd należący do R. S. (3), a następnie dokonał jego uszkodzenia w celu wprowadzenia w błąd ubezpieczyciela co do okoliczności rzekomo powstałych uszkodzeń, a P. K. (1) jako pracownik (...) S.A. mając wiedzę o celowym uszkodzeniu w/w pojazdu poświadczył nieprawdę w formularzu kalkulacji szkody co do okoliczności powstania uszkodzeń pojazdu i wysokości strat, co skutkowało wypłatą nienależnego świadczenia. Za powyższe zachowanie wypełniające znamiona art. 286 § 1 kk w zw z art. 65 § 1 kk orzeczono kary: wobec W. K. 50 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda, a wobec P. K. (1) 1 rok pozbawienia wolności i 20 stawek dziennych grzywny po 80 złotych każda.

Zaskarżonym wyrokiem P. Ł. uznano za winnego tego, że: w październiku 2005 roku w Z., wspólnie z A. D. (1), działającym w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, opisanej w prawomocnym wyroku Sądu Okręgowego w S. z 26 marca 2010 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze akt (...), a P. Ł. działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przy czym materiały dotyczące R. S. (3) wyłączone zostały do odrębnego postępowania zakończonego przez Sąd Rejonowy w Z. wydaniem w dniu 15 lutego 2011 roku prawomocnego wyroku skazującego w sprawie o sygn. akt (...), doprowadzili (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, iż przekazali pojazd marki R. (...), numer rejestracyjny (...) R. K. (2) w celu jego demontażu, co umożliwiło R. S. (3) zawiadomienie w dniu 16 października 2005 roku Komendy Powiatowej Policji w Z. o niepopelnionym przestępstwie kradzieży z włamaniem tego samochodu, a następnie skutkowało wprowadzeniem w błąd ubezpieczyciela i wypłatą nienależnego odszkodowania, co wypełnia znamiona art. 286 § 1 kk w zw z art.65 § 1 kk i za to wymierzono mu karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności i 80 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda.

K. K. (1) przypisano zachowanie wypełniające znamiona art. 18 § 3 kk w zw z art.286 § 1 kk i art. 65 § 1 kk, polegające na ułatwieniu R. S. (3), działającemu wspólnie z P. Ł. i A. D. (1), właścicielowi samochodu R. (...), numer rejestracyjny (...) dokonanie czynu zabronionego polegającego na doprowadzeniu (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie co najmniej 20 000 zł tytułem odszkodowania AC w ten sposób, że przyjął do ukrycia i dokonał demontażu tego pojazdu, co umożliwiło jego właścicielowi zawiadomienie w dniu 16 października 2005 roku Komendy Powiatowej Policji w Z. o niepopelnionym przestępstwie kradzieży z włamaniem tego samochodu, a następnie skutkowało wprowadzeniem w błąd ubezpieczyciela i wypłatą nienależnego odszkodowania. K. K. (1) dopuszczając się tego czynu za który wymierzono mu 1 rok i 50 stawek dziennych grzywny działał w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnienie przestępstwa.

G. P. (1) uznany został natomiast za winnego tego, że:

a. w nocy 14 sierpnia 2000 roku w Z., po uprzednim pokonaniu dorobionymi kluczami zamków (...) numer rejestracyjny (...) dostał się do jego wnętrza, a następnie działając w celu przywłaszczenia dokonał jego zaboru wraz ze znajdującymi się wewnątrz dokumentami w postaci dowodu rejestracyjnego serii (...) nr (...) i polis ubezpieczeniowych, powodując straty w wysokości 240 248,06 zł na szkodę A. K. i B. K. to jest czynu z art. 279 § 1 kk i art. 276 kk w zw z art. 11§ 2 kk

b. w dniu 28 czerwca 2000 roku w Z. po uprzednim pokonaniu zamków pojazdu F. (...) dorobionym kluczykiem dostał się do jego wnętrza, a następnie działając w celu przywłaszczenia dokonał jego zaboru wraz przedmiotami w nim się znajdującymi powodując straty w łącznej wysokości 64 250 zł na szkodę R. R. to jest przestępstwa z art. 279 § 1 kk.

Za przypisane przestępstwo z punktu a wymierzono G. P. (1) karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 150 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda, za czyn z punktu b karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda.

P. K. (1) został uznany również za winnego tego, że: w maju 2005 roku w S., wspólnie z A. D. (1) , działającym w zorganizowanej grupie przestępczej opisanej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w S. w sprawie o sygnaturze akt (...), działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnienie przestępstwa, wspólnie z inną osobą wobec której wyłączono materiał dowodowy do odrębnego postępowania, doprowadził (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 26 412,25 zł tytułem odszkodowania OC w ten sposób, iż

A. D. doprowadził do celowego uszkodzenia pojazdów A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i F. (...) numer rejestracyjny (...) poprzez najechanie przez inną osobę kierowanym przez niego pojazdem F. (...) na pojazd kierowany przez A. D. , a następnie inna osoba złożyła wniosek o wypłatę odszkodowania, zaś P. K. (1) będąc pracownikiem (...) mając wiedzę o celowym uszkodzeniu pojazdów poświadczył nieprawdę w formularzu kalkulacji szkody o nr (...), co skutkowało wszczęciem postępowania szkodowego i wypłatą nienależnego świadczenia, co wypełnia znamiona art.286 § 1 kk i 271 § 1 i 3 kk w zw z art. 11 § 2 kk i art. 65 § 1 kk i za to wymierzono mu karę 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności i 40 stawek dziennych grzywny po 80 złotych.

P. Ł. w nieprawomocnym wyroku przypisano także zachowanie polegające na tym, iż w dniu 19 grudnia 2004 roku w miejscowości G. wspólnie z A. D., działającym w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, opisanej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w S. z 26 marca 2010 roku w sprawie o sygnaturze akt (...), a P. Ł. w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnienie przestępstwa, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami co do których wyłączono materiał dowodowy do odrębnego postępowania, wziął udział w zniszczeniu salonu motocyklowego Adrenalina stanowiącego własność R. J., w wyniku którego uległo spalenię wnętrze budynku i inne rzeczy o wartości 255,883,82 zł, zaś wskutek zatrucia tlenkiem węgla śmierć poniósł znajdujący się we wnętrzu budynku K. B. (1), a K. B. (2) doznał oparzeń gałek ocznych i twarzy, drobnych ran, stłuczeń, otarć naskórka na twarzy oraz kończyn górnych, naruszających funkcjonowanie czynności jego wzroku na czas powyżej 7 dni czym wypełnił znamiona art. 288 § 1 kk w zw z art. 294 § 1 kk i art. 155 § 1 kk, 157 § 1 i 3 kk w zw z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 294 § 1 kk w zw z art. 11 § 3 kk wymierzono mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

P. Ł. i R. S. (1) przypisano także czyn z art. 279 § 1 kk w zw z art. 65 § 1 kk polegający na dokonaniu wspólnie z A. D. (1) i P. P. (1) w nocy z 27 na 28 września 2002 roku, w Z., w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, zaboru w celu przywłaszczenia po uprzednim wyłamaniu drzwi w pomieszczeniu gospodarczym i wyłamaniu okna domu samochodu osobowego marki V. (...), wiertarki udarowej, piły spalinowej, urządzenia do automatycznego otwierania drzwi garażowych, pieca olejowego centralnego ogrzewania i grzejników o łącznej wartości 36 800 zł na szkodę R. M. i za to wymierzono kary: P. Ł. 1 rok i 8 miesięcy pozbawienia wolności i 80 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda, R. S. (1) 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 80 stawek dziennych grzywny po 50 zł.

P. K. (1) uznany za winnego tego, że: w dniu 23 sierpnia 2005 roku w S. warunkach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, wspólnie i w porozumieniu z A. D. (1), działającym w zorganizowanej grupie przestępczej opisanej w prawomocnym wyroku Sądu Okręgowego w S. z 26 marca 2010 roku w sprawie o sygnaturze akt (...), mającej na celu popełnienie przestępstwa oraz wspólnie z K. K. (2) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10 572,46 zł tytułem odszkodowania OC poprzez najechanie celowe przez K. K. (2) kierowanym przez niego pojazdem O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) na pojazd marki A. (...) numer rejestracyjny (...), kierowany przez A. D. (1), a następnie poprzez poświadczenie nieprawdy przez P. K. (2) w formularzu kalkulacji szkody, co do okoliczności powstania uszkodzeń oraz poprzez złożenie przez inną osobę wniosku o wypłatę odszkodowania, co skutkowało wszczęciem postępowania szkodowego i wypłatą nienależnego świadczenia czym wypełnił znamiona art. 286 § 1 kk i art. 271 § 1 i 3 kk w zw z art. 11 § 3 kk w zw z art. 65 § 1 kk i za to wymierzono mu karę 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności i 30 stawek dziennych grzywny po 80 złotych każda.

Tymże wyrokiem R. K. (1) został uznany za winnego tego, że:

w październiku 2002 roku w S. wspólnie z A. D. (1), działającym w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, opisanej w prawomocnym wyroku Sądu Okręgowego w S. z 26 marca 2010 roku w sprawie o sygnaturze akt (...), w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadzili Towarzystwo (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 27 000 zł w ten sposób, iż A. D. przyjął pojazd marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), a następnie kierując nim najechał na drzewo dokonując celowego uszkodzenia karoserii, zaś R. K. (1) zawiadomił Policję co skutkowało wszczęciem postępowania szkodowego i wypłatą nienależnego odszkodowania czym wypełnił znamiona art. 298 § 1 kk i art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk w zw z art. 11 § 3 kk wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i 80 stawek dziennych po 50 złotych każda.

W. K. przypisano także popełnienie czynu polegającego na tym, że: przed 31 grudnia 2005 roku w P. nakłonił M. J. do spowodowania zdarzenia będącego podstawą do wypłaty odszkodowania z tytułu umowy ubezpieczenia, polegającego na celowym uszkodzeniu samochodu R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) czym wypełnił znamiona art. 18 § 2 kk w zw z art. 298 § 1 kk i za to wymierzył mu karę 30 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda.

P. Ł. uznany został także za winnego tego, że: w dniu 21 czerwca 2004 roku w S., w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa nakłonił T. J., właściciela samochodu R. (...) numer rejestracyjny (...) do spowodowania zdarzenia będącego podstawą wypłaty odszkodowania z tytułu umowy ubezpieczenia poprzez celowe uszkodzenie pojazdu marki R. (...) czym wypełnił znamiona art. 18 § 2 kk w zw z art. 298 § 1 kk w zw z art. 65 § 1 kk i za to wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

P. Ł. i J. N. uznani zostali za winnych tego, że: między 19, a 21 kwietnia 2002 roku w K. po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń samochodu R. (...) dostali się do jego wnętrza, a następnie dokonali jego zaboru w celu przywłaszczenia wraz ładunkiem w postaci tkanin, czym spowodowali straty w łącznej wysokości 35 000 zł na szkodę H. B., przy czym P. Ł. działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa czym wypełnili znamiona: P. Ł. art. 279 § 1 kk w zw z art. 65 § 1 kk, a J. N. art. 279 § 1 kk i za to wymierzono im kary: P. Ł. 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności i 80 stawek dziennych grzywny po 50 zł każda, J. N. 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności i 70 stawek dziennych po 50 złotych każda.

Tenże P. Ł. uznany został za winnego tego, że: w 2005 i 2006 roku w P. i S., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc użytkownikiem samochodu R. (...) stanowiącego własność J. Ł. doprowadził Towarzystwo (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 57 167,80 zł tytułem odszkodowania AC poprzez wprowadzenie w błąd co do utraty tego samochodu w wyniku przestępstwa kradzieży z włamaniem, działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa czym wypełnił znamiona art. 286 § 1 kk w zw z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk w zw z art. 65 § 1 kk wymierzono mu karę 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda.

P. Ł. i R. S. (2) uznani zostali za winnych tego, że:

w sierpniu 2006 roku, w S., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą doprowadzili (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 27 700 zł tytułem odszkodowania AC w ten sposób, że P. Ł. przyjął od R. S. (2) do ukrycia pojazd P. (...) o numerze rejestracyjnym (...) przekazując go innej osobie, aby w dniu 9 sierpnia 2006 roku właściciel pojazdu L. S. złożył w KPP S. zawiadomienie o niepopelnionym przestępstwie kradzieży z włamaniem tego pojazdu, a w dniu 22 sierpnia 2009 roku R. S. (2) nieprawdziwe zeznania co do okoliczności tego zdarzenia, co skutkowało wprowadzeniem w błąd ubezpieczyciela i wypłatą nienależnego odszkodowania w powyższej kwocie, przy czym P. Ł. działał w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnienie przestępstwa, czym wypełnili znamiona: P. Ł. art. 286 § 1 kk w zw z art. 12 kk w zw z art. 65 § 1 kk, a R. S. (2) art. 286 § 1 kk i art. 233 § 1 kk w zw z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk i za to P. Ł. wymierzono karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda, R. S. (2) wymierzono karę 1 roku i 2 miesiące pozbawienia wolności i 50 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda.

Zaskarżonym wyrokiem P. Ł. i P. K. (1) uznano za winnych także tego, że: w dniu 25 maja 2003 roku w Z., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z właścicielem samochodu marki R. (...), numer rejestracyjny (...), co do którego wyłączono materiał dowodowy do odrębnego postępowania, doprowadzili (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 13 800 zł tytułem odszkodowania AC w ten sposób, że inny mężczyzna celowo uszkodził pojazd marki R. (...), a następnie wezwał Policję na miejsce upozorowanego zdarzenia kolizji drogowej i złożył wniosek o wypłatę odszkodowania, a P. K. (1) poświadczył nieprawdę w formularzu kalkulacji szkody co do okoliczności powstania uszkodzeń, a nadto udzielał rad i informacji dotyczących uwiarygodnienia zdarzenia drogowego, co skutkowało wszczęciem postępowania szkodowego i wypłatą nienależnego odszkodowania, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa czym wypełnili znamiona; w przypadku P. Ł. art. 298 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw z art. 11 § 2 kk w zw z art. 65 § 1 kk, w przypadku P. K. (1) art. 286 § 1 kk i art. 271 § 1 i 3 kk w zw z art. 11 § 2 kk i art. 65 § 1 kk i za to wymierzono kary: P. Ł. 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności i 50 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda, P. K. (1) 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności i 40 stawek dziennych grzywny po 80 złotych każda.

K. K. (1) uznano za winnego tego, że: w październiku 2006 roku w S., w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa przyjął i pomógł do ukrycia pochodzący z przestępstwa kradzieży z włamaniem samochód marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność J. F. w ten sposób, że dokonał jego demontażu i za czyn ten wypełniający znamiona art. 291 § 1 kk w zw z art. 65 § 1 kk wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności i 50 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda.

W. K. uznany został za winnego także tego, że:

w kwietniu 2002 roku w P. przyjął i pomógł do ukrycia części

i podzespoły samochodowe pochodzące z demontażu skradzionego uprzednio pojazdu R. (...), numer rejestracyjny (...) w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa i za czyn ten wypełniający znamiona art. 291 § 1 kk w zw z art. 65 § 1 kk wymierzono mu 30 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda.

M. B. (1) uznany został winnym tego, że: w kwietniu 2002 roku w S., działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, wspólnie z P. M. wobec którego wyłączono materiały do odrębnego postępowania i wobec którego wydany został przez Sąd Rejonowy w S. w dniu 20 października 2012 roku w sprawie o sygnaturze akt (...) prawomocny wyrok skazujący, pomógł do ukrycia poprzez demontaż pochodzący z kradzieży z włamaniem samochód R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), czym wyczerpał znamiona art. 291 § 1 kk w zw z art. 65 § 1 kk i za to wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności i 40 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda.

W. K. uznano winnym tego, że: w okresie co najmniej od 25 marca 2004 roku w P. w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, przyjął i pomógł do ukrycia części i podzespoły samochodowe pochodzące z demontażu skradzionego uprzednio pojazdu marki F. (...) numer rejestracyjny (...) czym wypełnił znamiona art. 291 § 1 kk w zw z art. 65 § 1 kk i za to wymierzono mu karę 30 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda.

W. K. i P. K. (1) przypisano także czyn polegający na tym, że: w 2000 roku w Z. doprowadzili (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie co najmniej 10 000 zł tytułem odszkodowania w ten sposób, iż P. K. (1) jako pracownik (...) S.A. poświadczył nieprawdę w formularzu kalkulacji szkody co do wysokości strat wynikających z uszkodzeń samochodu J. (...) numer rejestracyjny (...) czego nie podważył W. K., co skutkowało wypłatą odszkodowania w zawyżonej kwocie, czym wypełnili; W. K. znamiona art. 286 § 1 kk, a P. K. (1) 286 § 1 kk i art. 271 § 1 kk w zw z art. 11 § 2 kk i za to wymierzył W. K. karę 50 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda, a P. K. (1) karę 1 roku i 2 miesiące pozbawienia wolności i 30 stawek dziennych grzywny po 80 zł.

W. K. w zaskarżonym wyroku przypisano także, iż:

- we wrześniu 2002 roku w P. w warunkach grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstwa, pomógł do ukrycia grzejników pochodzących z przestępstwa kradzieży z włamaniem do domu R. M. dokonanego w nocy z 27 na 28 września 2002 roku czym wypełnił znamiona art. 291 § 1 kk w zw z art. 65 § 1 kk za to wymierzono mu karę 30 stawek dziennych po 50 złotych każda,

-w grudniu 2002 roku w warunkach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnienie przestępstwa przyjął i pomógł do ukrycia pochodzący z przestępstwa kradzieży z włamaniem dokonanego w dniu 7 grudnia 2002 roku samochód R. (...) numer rejestracyjny (...) stanowiący własność J. K. co wypełnia znamiona art. 291 § 1 kk w zw z art. 65 § 1 kk i za to wymierzono mu karę 30 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda.

P. K. (1) uznano także winnym tego, że:

-w okresie od 22 maja 2002 roku w Z., w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa,

w celu osiągnięcia korzyści majątkowej ułatwił R. B. właścicielowi samochodu H. (...) o numerze rejestracyjnym (...) dokonanie czynu zabronionego polegającego na doprowadzeniu (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10 439,47 zł tytułem odszkodowania AC w ten sposób, że udzielał rad dotyczących spowodowania jak najkorzystniejszych uszkodzeń pojazdu, co umożliwiło jego właścicielowi wprowadzenie w błąd pracownika ubezpieczyciela i skutkowało wypłatą odszkodowania czym wypełnił znamiona art. 18 § 3 kk w zw z art. 286 § 1 kk

i art. 65 § 1 kk i za to wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności i 30 stawek dziennych grzywny po 80 złotych każda,

-na przełomie 2005 / 2006 w P., w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, co do których wyłączono materiał dowodowy do odrębnego postępowania, ułatwił P. Ł. będącemu użytkownikiem samochodu marki R. (...) numer rejestracyjny (...), stanowiącego własność J. Ł. doprowadzenie Towarzystwa (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 57 167,80 złotych tytułem odszkodowania AC w ten sposób, iż udzielał rad co do przebiegu zaplanowanego przestępstwa, w szczególności uprzedzał o sposobie postępowania ubezpieczyciela w wypadku odnalezienia pojazdu zgłoszonego uprzednio jako skradzionego, co umożliwiło jego użytkownikowi wprowadzenie w błąd ubezpieczyciela i skutkowało wypłatą nienależnego odszkodowania czym wypełnił znamiona art. 18 § 3 kk w zw z art. 286 § 1 kk w zw z art. 65 § 1 kk i za co wymierzono mu karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności i 50 stawek dziennych grzywny po 80 złotych każda.

R. S. (1) przypisano popełnienie w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa czynu z art. 291 § 1 kk, polegające na tym, iż co najmniej od dnia 25 marca 2004 roku w Z. nabył od nieustalonej osoby w celu dalszej odsprzedaży części od pochodzącego z przestępstwa kradzieży z włamaniem pojazdu F. (...) i za to wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Nieprawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w S. K. K. (1) uznano także za winnego tego, że:

- we wrześniu 2006 roku w S. wspólnie i w porozumieniu z A. D. (1) i I. B., skazanymi prawomocnie wyrokiem Sądu Okręgowego w S. z 26 marca 2010 roku w sprawie o sygnaturze akt (...) oraz inną nieustaloną osobą, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w zamiarze aby Ł. M. użytkownik samochodu B. numer rejestracyjny (...), będącego własnością H. M. doprowadził (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 46 200 zł tytułem odszkodowania AC ułatwił popełnienie czynu zabronionego w ten sposób, iż za wiedzą i zgodą Ł. M. zbył przedmiotowy pojazd nieustalonej osobie, umożliwiając tym samym świadomie zawiadomienie Policji o nie popełnionym przestępstwie kradzieży z włamaniem tegoż, czym wypełnił znamiona art. 18 § 3 kk w zw z art. 286 § 1 kk i za to wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności i 50 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda,

-w grudniu 2006 roku w S. przyjął i pomógł do ukrycia pochodzący z przestępstwa kradzieży z włamaniem samochód marki V. (...) numer rejestracyjny (...), stanowiący własność J. M. w ten sposób, iż dokonał jego demontażu, w warunkach grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa czym wypełnił znamiona art. 291 § 1 kk w zw z art. 65 § 1 kk i za to wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

M. B. (1) został uznany za winnego tego, że: w marcu 2004 roku w S., w warunkach grupy mającej na celu popełnienie przestępstwa, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie z P. M. wobec którego w dniu 20 października 2012 roku w sprawie o sygnaturze akt (...) Sąd Rejonowy w S. wydał prawomocny wyrok skazujący, w zamiarze aby J. W. właściciel samochodu V. (...) dokonał czynu zabronionego polegającego na doprowadzeniu (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 78 000 zł tytułem odszkodowania AC ułatwił jego popełnienie w ten sposób, iż dokonał demontażu pojazdu w celu zbycia jego części co skutkowało złożeniem w dniu 26 marca 2004 roku przez J. W. zawiadomienia o niepopelnionym przestępstwie kradzieży z włamaniem, a następnie wszczęciem postępowania szkodowego i wypłatą nienależnego świadczenia co wypełnia znamiona art. 18 § 3 kk w zw z art. 286 § 1 kk i 65 § 1 kk i za co wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności i 50 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda.

W. K., P. K. (1), M. B. (1), K. K. (1) i R. S. (1) zostali uznani także za winnych tego, że: działali w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnienie przestępstw między innymi polegających na wyłudzeniach odszkodowań, kradzieżach z włamaniem i niszczeniu mienia przy czym:

-W. K. od 2002 roku do lutego 2006,

-M. B. (1) od kwietnia 2002 do września 2005,

- K. K. (1) od października 2005 do grudnia 2006,

-P. K. (1) od 2002 roku do lutego 2006,

- R. S. (1) od 27 września 2002 do marca 2004 czym wypełnili znamiona art. 258 § 1 kk i za co wymierzono im kary:

- W. K. 50 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda,

-M. B. (1) 8 miesięcy pozbawienia wolności,

-K. K. (1) 7 miesięcy pozbawienia wolności,

- R. S. (1) 11 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w S. w kwestionowanym wyroku uznał P. K. (1) za winnego tego, że: w maju 2003 roku w Z., w warunkach grupy przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci co najmniej 10 procent wypłaconego odszkodowania, ułatwił P. Ł. i T. J. właścicielowi samochodu R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) doprowadzenie (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 13 800 zł tytułem odszkodowania AC, w ten sposób, iż jako pracownik (...) S.A., mając wiedzę o celowym uszkodzeniu pojazdu R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) poświadczył nieprawdę w formularzu kalkulacji szkody nr (...) co do okoliczności powstania powyższych uszkodzeń i wysokości strat, a nadto udzielał rad i informacji dotyczących uwiarygodnienia zdarzenia drogowego, co skutkowało wypłatą nienależnego odszkodowania, czym wypełnił znamiona art.18 § 3 kk w zw z art. 286 § 1 kk i art. 271 § 1 kk w zw z art. 11 § 2 kk i art. 65 § 1 kk i za co wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności i 30 stawek dziennych grzywny po 80 złotych każda.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w S. wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 35/09 orzeczono łączne kary pozbawienia wolności i grzywny:

- wobec W. K. 400 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda,
- wobec P. Ł. 5 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności i 300 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda,
- wobec P. K. (1) 4 lat pozbawienia wolności i 270 stawek dziennych grzywny po 80 złotych każda,
- wobec R. S. (1) 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności i 120 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda,
- wobec K. K. (1) 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda,
- wobec G. P. (1) 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności i 180 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda,
- wobec M. B. (1) 2 lat pozbawienia wolności i 120 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda.

Wykonanie orzeczonych kar pozbawienia wolności warunkowo zawieszono:

- G. P. (1), J. W., R. S. (2), J. N., K. K. (1) na 4 lata,
- R. K. (1) na 3 lata,
- D. K., M. B. (1) na 5 lat.

K. K. (1) i M. B. (1) oddani zostali także w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.

W związku ze skazaniem za poszczególne przypisane przestępstwa Sąd nałożył na R. S. (1), W. K., P. K. (1), D. K., P. Ł., J. W., R. K. (1) i R. S. (2) obowiązek naprawienia szkód wyrządzonych przestępstwami.

W zaskarżonym wyroku zawarte zostały także inne rozstrzygnięcia odnośnie dowodów rzeczowych, zaliczenia okresów tymczasowego aresztowania na poczet orzeczonych kar oraz kosztów sądowych.

Apelacje od wyroku Sądu Okręgowego w S. wnieśli obrońcy oskarżonych: P. Ł., R. S. (2), J. W., D. K., J. N., P. K. (1), W. K., R. S. (1), K. K. (1), G. P. (1), M. B. (1) i R. K. (1).

Obrońca oskarżonego P. Ł. zarzucił zaskarżonemu rozstrzygnięciu:

1. obrazę przepisów prawa materialnego – art. 46 § 1 kk poprzez zasadzenie z urzędu obowiązku naprawienia szkody na rzecz (...) S.A. solidarnie od P. Ł. i A. D. (1) w kwocie 225 888, 82 złotych w sytuacji, gdy brzmienie art. 46 § 1 kk wprowadzone ustawą z 5 listopada 2011 roku nie ma zastosowania w przedmiotowej sprawie, a pokrzywdzony nie złożył stosownego wniosku,

2. obrazę przepisów postępowania (art. 4 kpk, 7 kpk, 167 kpk, 193 kpk, 419 kpk, 413 § 2 pkt 1 kpk, art. 424 kpk), która miała wpływ na treść orzeczenia poprzez:

- przypisanie P. Ł. popełnienia zarzucanych czynów w warunkach grup przestępczych zawiązywanych dla popełnienia każdego z zarzucanych czynów osobno, w sytuacji gdy Sąd nie dokonał ustaleń dotyczących bytu i uczestnictwa oskarżonego w którejkolwiek z grup przestępczych, a nadto z treści sentencji wyroku wynika, iż oskarżony miał brać udział w w/w grupach samodzielnie, co powoduje, iż czyn przypisany oskarżonemu nie został dokładnie określony,

-niedopuszczenie przez Sąd z urzędu dowodu z opinii biegłego z zakresu wyceny wartości pozostałości pojazdu marki P. (...) i przyjęcie, iż wartość szkody poniesionej przez oskarżyciela posiłkowego wynosi 27 700 złotych, co odpowiada wysokości wypłaconego odszkodowania L. S., w sytuacji gdy w/w kwota powinna być pomniejszona o wartość pozostałości,

- niedopuszczenie przez Sąd z urzędu dowodu z opinii biegłego z zakresu wyceny wartości pojazdów mechanicznych w celu ustalenia rzeczywistej wartości samochodu marki R. (...), należącego do J. K. i przyjęcie wartości 50 000 złotych podanej przez w/w pokrzywdzonego przed Sądem bez dokonania jakiegokolwiek weryfikacji, w sytuacji gdy w postępowaniu przygotowawczym podał on wartość pojazdu znacznie niższą, bo opiewającą na kwotę 35 000 złotych,

-niedopuszczenie przez Sąd z urzędu dowodu z opinii biegłego z zakresu wyceny wartości ruchomości skradzionych z domu R. M. i przyjęcie wartości podanych przez pokrzywdzoną, która przesłuchana przed Sądem wskazała, iż podane przez nią w trakcie postępowania przygotowawczego wartości są orientacyjne,

- pominięcie przez Sąd zeznań R. M. wskazujących, iż samochód marki V. (...) skradziony z jej domu w Z. nie stanowił jej własności i zasądzenie na rzecz w/w osoby obowiązku naprawienia szkody w związku z utratą w/w samochodu, w sytuacji gdy nie jest ona osobą pokrzywdzoną,

-sprzeczności w treści zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie z jednej strony, iż pokrzywdzonym w wyniku spalenia salonu motocyklowego Adrenalina jest jedynie R. J., a z drugiej strony przyjęcie, iż pokrzywdzonym jest (...) S.A. na rzecz którego został zasądzony obowiązek naprawienia szkody w kwocie 225 888, 82 złotych oraz R. J. na rzecz którego zasądzono kwotę 30 000 złotych,

-niedopuszczenie przez Sąd z urzędu dowodu z przesłuchania w charakterze świadka R. K. (2) p.s. (...) w celu weryfikacji prawdziwości twierdzeń oskarżonego A. D. (1) i W. K.,

-dowolną, a nie swobodną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności wyjaśnień oskarżonych A. D. (1) i W. K., którzy umniejszając swoją odpowiedzialność przerzucali ją na inne osoby, przy pominięciu pozostałego materiału dowodowego w postaci wyjaśnień współoskarżonych, zeznań świadków, niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy i rozstrzygnięciu części wątpliwości, których nie udało się usunąć na niekorzyść oskarżonego,

-sprzeczność w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku polegającą na myleniu osób mających brać udział w dokonywaniu czynów zarzucanych oskarżonemu, to jest R. K. (2) p.s. (...), K. K. (1) oraz R. S. (3), co mogło mieć wpływ na treść ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd, a co za tym idzie weryfikację prawdziwości twierdzeń współoskarżonych pomawiających P. Ł. i przypisanie winy oskarżonemu,

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia, a polegający na przyjęciu winy i sprawstwa oskarżonego P. Ł., na podstawie niespójnych, niekonsekwentnych i nielogicznych wyjaśnień A. D. (1) i W. K., przy jednoczesnym pominięciu i deprecjonowaniu materiału dowodowego w postaci zeznań i wyjaśnień współoskarżonych, które nie korespondowały z wyjaśnieniami w/w oskarżonego.

W konkluzji wniesionej apelacji obrońca oskarżonego P. Ł. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego R. S. (2) na podstawie art.427 § 1 i 2 kpk w związku z art. 438 pkt 1, 2 i 3 kpk zarzucił zaskarżonemu rozstrzygnięciu:

1. obrazę przepisów prawa karnego materialnego, mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia – art. 233 § 1 kk, polegającą na zastosowaniu tego przepisu i jego nieprawidłowej wykładni, w sytuacji, gdy zeznania R. S. (2) zostały złożone w okolicznościach wyłączających jego odpowiedzialność karną,

2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia- art. 4 kpk, art.7 kpk, art.167 kpk, art. 193 kpk, art. 410 kpk, art. 424 kpk poprzez:

-niedopuszczenie przez Sąd z urzędu dowodu z opinii biegłego z zakresu wyceny wartości pozostałości pojazdu marki P. (...) i przyjęcie, iż wartość szkody poniesionej przez oskarżyciela posiłkowego wynosi 27 700 złotych, co odpowiada wysokości wypłaconego odszkodowania L. S., w sytuacji gdy w/w kwota winna być pomniejszona o wartość pozostałości,

-niepoduszczenie przez Sąd z urzędu dowodu z przesłuchania w charakterze świadka R. K. (2) p.s. (...) w celu weryfikacji prawdziwości twierdzeń A. D. (1),

- dowolną, a nie swobodną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności wyjaśnień oskarżonego A. D. (1), przy pominięciu pozostałego zgromadzonego w aktach materiału dowodowego w postaci wyjaśnień współoskarżonych, zeznań świadków, niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy i rozstrzygnięciu części wątpliwości, których nie udało się usunąć, na niekorzyść oskarżonego,

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia, a polegający na przyjęciu winy i sprawstwa oskarżonego R. S. (2) jedynie na podstawie niespójnych, niekonsekwentnych i nielogicznych wyjaśnień A. D. (1), przy jednoczesnym pominięciu i deprecjonowaniu materiału dowodowego w postaci zeznań świadków i wyjaśnień współoskarżonych, które nie korespondowały z wyjaśnieniami w/w oskarżonego.

Obrońca oskarżonego R. S. (2) wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzuconego mu czynu.

Obrońca oskarżonych D. K. i J. W. w wywiedzionej apelacji zarzucił rozstrzygnięciu Sądu Okręgowego w S.:

- w odniesieniu do D. K. naruszenie prawa procesowego mającego wpływ na treść orzeczenia, w szczególności art. 2 § 1 pkt 1 i 2 kpk, art. 7 kpk, art. 170 § 1 pkt 5 kpk oraz art. 424 § 1 pkt 1 kpk, które miało wpływ na treść wyroku, wynikające z oparcia orzeczenia o winie oskarżonego D. K. na podstawie jedynego dowodu obciążającego w postaci nieprawdziwego pomówienia A. D. (1) i pominięcie, bez odniesienia się do korzystnych dla oskarżonego dowodów, szczególnie konfrontacji oskarżonego z A. D. (1), wykluczających jego udział w popełnieniu przestępstwa, a nadto bezpodstawne ustalenie wartości skradzionego pojazdu na kwotę 50 000 złotych oraz bezpodstawne oddalenie wniosku o bezpośrednie przesłuchanie świadka J. G.,

- w odniesieniu do J. W. naruszenie prawa procesowego mające wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności art. 2 § 2 pkt 1 i § 2 kpk i art. 7 kpk, które miało wpływ na treść wyroku, a wynika z oparcia orzeczenia o winie J. W. na podstawie jedynego dowodu obciążającego w postaci nieprawdziwego pomówienia A. D. (1) i pominięcia korzystnych dla oskarżonego okoliczności, w tym także faktu absolutnie bezpodstawnego wcześniejszego pomówienia ze strony A. D. (1) o zlecenie przez J. W. okradzenia A. (...) w celu wyłudzenia odszkodowania oraz bez uwzględnienia opisywanych przez I. B. i W. K. relacji między A. D. (1), a J. W..

Obrońca oskarżonych J. W. i D. K. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych od zarzucanych czynów ewentualnie o uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego J. N. zarzucił zaskarżonemu wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść poprzez:

-przyjęcie, że oskarżony J. N. uczestniczył w kradzieży z włamaniem samochodu R. (...) numer rejestracyjny (...) wraz z ładunkiem w postaci tkanin, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przypisanie oskarżonemu sprawstwa i winy,

-przyjęcie, że wyjaśnienia A. D. (1) są spójne z pozostałym materiałem dowodowym, w szczególności z wyjaśnieniami W. K. i P. P. (1), podczas gdy zachodzą istotne sprzeczności w zakresie tych dowodów, podważając wiarygodność dowodu z pomówień A. D. (1).

Obrońca oskarżonego J. N. wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie J. N., ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego P. K. (1) zarzucił zaskarżonemu wyrokowi mające wpływ na jego treść, rażące naruszenie art. 2 § 2 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk polegające na:

-dwukrotnym przyznaniem przez Sąd Okręgowy w S. skazaniu P. K. (1) za tożsame działania opisane w zarzutach XXXII i XLIX i w konsekwencji wymierzenie mu za oba czyny kar pozbawienia wolności i grzywnien objętych wspólną karą łączną,

-w zakresie czynu z punktu II aktu oskarżenia sprzeczności w treści wyroku z jego uzasadnieniem w następstwie określenia w orzeczeniu grzywny „ 50 stawek po 80 złotych”, natomiast w uzasadnieniu „ 100 stawek po 50 złotych”,

-w zakresie czynu z punktu XIII aktu oskarżenia, zobowiązaniu P. K. (1) do solidarnego zwrócenia (...) kwoty 5 tysięcy złotych w sytuacji zwrócenia tej kwoty przez R. S. (3) jeszcze przed wydaniem wyroku,

- w zakresie czynu z punktu XXIII aktu oskarżenia odstąpieniu od jakichkolwiek wyjaśnień odnośnie powodów zobowiązania P. K. (1) do zapłacenia solidarnie kwoty 10 572, 46 zł R. M., nie wymienianej przez Prokuraturę jako pokrzywdzona,

-bezzasadnym uznaniu pomówień ze strony A. D. (1) i W. K. jako spójnych, konsekwentnych oraz wzajemnie się uzupełniających i przydanie im związku z tym waloru wiarygodności w sytuacji gdy zachodzące w ich relacjach wewnętrzne i wzajemnie istotne sprzeczności, oceniane według reguł określonych w art. 7 kpk, w żadnej mierze nie upoważniały do takiej konstatacji,

-brak ze strony Sądu refleksji o powodach, dla których żaden ze współoskarżonych, przyznających się do współdziałania w przypisanych im czynach, tych samych co P. K. (1) i żaden ze świadków nie wiązał oskarżonego z jakąkolwiek działalnością przestępczą,

- niedopuszczalny sposób ustalania istnienia grupy przestępczej poprzez odwoływanie się do wyroku w innej sprawie-Sądu Okręgowego w S. sygn. akt (...) oraz do treści uzasadnienia tego orzeczenia, w której przypisano P. K. (1) udział w takiej strukturze przestępczej, mimo występowania w tamtej sprawie jedynie w charakterze świadka, a w konsekwencji odstąpienie od pogłębionej analizy materiału dowodowego pozwalającej na przypisanie P. K. (1) udziału w grupie przestępczej i odwołanie się w tym zakresie do schematycznej argumentacji, podczas, gdy wszechstronna analiza materiału dowodowego nie prowadzi do takiego wniosku,

-pominięciu w rozważaniach szeroko opisanej przez P. K. (1) i potwierdzonej przez świadków A. C.

(byłego zwierzchnika) i A. J. procedury likwidacji szkody uniemożliwiającej praktyczne wpływanie przez likwidatora jakim był oskarżony na wysokość i czas wypłaty odszkodowania i poprzestanie w tym zakresie na gołosłownych relacjach A. D. (1) i W. K.,

-przypisywanie oskarżonemu działania polegającego na poświadczeniu nieprawdy w formularzach kalkulacyjnych szkody co do okoliczności powstania uszkodzeń pojazdu, podczas gdy formularz ten służył jedynie do wskazania listy elementów pojazdu przeznaczonych do wymiany lub naprawy i kosztów tych prac i części, który to dokument przedstawiany był następnie likwidatorowi merytorycznemu do oceny,

- zbagatelizowaniu przez Sąd przy (...) ich interesu procesowego związanego ze staraniami o uzyskanie statusu osoby objętej art. 60 kk oraz ich osobowości,

-spłyconej analizie wersji przedstawionej przez P. K. (1) tak w zakresie nie przyznawania się do postawionych mu zarzutów jak i podanej w czasie przesłuchania w dniu 30 grudnia 2008 roku sprowadzającej się do tezy o przyjętej przez oskarżonego linii obrony, podczas gdy przytoczona przez niego argumentacja, wsparta opinią biegłych lekarzy psychiatrów jednoznacznie wskazywała na istnienie u oskarżonego m. innymi w czasie tymczasowego aresztowania wyraźnych stanów depresyjnych, co doprowadziło do znacznego przekroczenia granic swobodnej oceny materiału dowodowego i dokonania błędnych ustaleń prowadzących do przyjęcia sprawstwa P. K. (1), podczas gdy wszechstronna ocena materiału dowodowego, dokonana wedle reguł opisanych w art. 7 kpk nie prowadzi do takiego wniosku.

Obrońca oskarżonego P. K. (1) wniósł o uniewinnienie od dokonania zarzuconych czynów ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego R. S. (1) zarzucił zaskarżonemu rozstrzygnięciu:

-w zakresie czynu II - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść poprzez przyjęcie, iż oskarżony R. S. (1) dokonał zaboru pojazdu F. (...), podczas, gdy z wyjaśnień oskarżonego W. K. wynika, iż zaboru pojazdu dokonał oskarżony A. D. (1) i zabrał również pieniądze z tytułu odszkodowania od ubezpieczyciela co doprowadziło do obrazy przepisów postępowania- art. 410 kpk w zw z art. 7 kpk poprzez częściowe pominięcie wyjaśnień oskarżonego W. K., a co za tym idzie dokonanie błędnej oceny dowodu z pomówienia w postaci wyjaśnień A. D. (1)

- w odniesieniu do czynu z punktu XXII wyroku -błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść poprzez przyjęcie, iż oskarżony R. S. (1) dokonał kradzieży z włamaniem, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przypisanie oskarżonemu sprawstwa i winy, co doprowadziło do obrazy przepisów postępowania – art. 7 kpk poprzez dokonanie oceny sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania,

-w odniesieniu do czynu XLIII -obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia – art. 7 kpk i art. 5 § 2 kpk poprzez dokonanie oceny sprzecznej z poczynionymi ustaleniami faktycznymi, a co za tym idzie sprzecznej ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym oraz nie zastosowaniu zasady in dubio pro reo, mimo zaistnienia nie dających się usunąć wątpliwości, które należy rozstrzygać na korzyść oskarżonego, co skutkowało przypisaniem sprawstwa i winy oskarżonemu, mimo braku ku temu podstaw,

- w odniesieniu do czynu XLVIII -obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia- art. 410 kpk w zw z art. 7 kpk poprzez pominięcie wyjaśnień A. D. (1), odnoszących się do postawy i roli R. S. (1), a co za tym idzie dokonanie oceny sprzecznej ze zgromadzonym materiałem dowodowym oraz zasadami prawidłowego rozumowania poprzez przyjęcie, że oskarżony R. S. (1) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, podczas gdy prawidłowa analiza wyjaśnień oskarżonego A. D. (1), które Sąd I instancji uznał w całym toku postępowania za wiarygodne, świadczą o nieprawidłowości oceny Sądu w zakresie przypisania oskarżonemu R. S. (1) odpowiedzialności karnej z art. 258 kk.

Obrońca oskarżonego R. S. (1) wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych czynów ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonych G. P. (1) i M. B. (1) na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 kpk zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

1.w części dotyczącej oskarżonego G. P. (1) w zakresie zarzuconych mu czynów naruszenie przepisów postępowania – art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk, poprzez błędną, dowolną, sprzeczną z zasadami prawidłowego wnioskowania ocenę materiału dowodowego w postaci wyjaśnień oskarżonego A. D. (1), zeznań I. B., wyjaśnień M. i A., co doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych, jakoby oskarżony G. P. (1) dopuścił się zarzuczanych czynów,

2.w odniesieniu do oskarżonego M. B. (1);

- w zakresie czynu z punktu VI na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 kpk wyroku naruszenie art. 7 kpk poprzez błędną analizę dowodów, sprowadzającą się do błędnych ustaleń faktycznych, polegających na błędnym przyjęciu działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej,

- w zakresie czynu z punktu VIII na podstawie art.438 pkt 2 i 3 kpk naruszenie art. 7 kpk poprzez błędną ocenę materiału dowodowego, co doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych sprowadzających się do przyjęcia, iż oskarżony działał w celu ukrycia samochodu,

-w zakresie pkt X wyroku na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 kpk naruszenie art. 7 kpk poprzez błędną, dowolną i fragmentaryczną ocenę materiału dowodowego, co doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych jakoby oskarżony działał w zakresie pomocy do oszustwa,

-w zakresie czynu z punktu XXXVI wyroku na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 kpk naruszenie art. 7 § 2 kpk poprzez błędną ocenę materiału dowodowego, co doprowadziło do błędnych ustaleń jakoby oskarżony działał w zamiarze pomocy do ukrycia samochodu w ramach grupy przestępczej,

- w zakresie czynu z punktu XLVII wyroku na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 kpk naruszenie zasad oceny dowodów – art. 7 i 5 § 2 kpk poprzez sprzeczną z zasadami w przepisach tych określonych ocenę dowodów, co doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych, jakoby oskarżony działał w zamiarze pomocy do oszustwa w ramach grupy przestępczej,

- w zakresie czynu XLVIII wyroku naruszenie art.258 kk poprzez błędne przyjęcie, że opisany czyn wyczerpuje znamiona art. 258 § 1 kk.

W konkluzji obrońca oskarżonych G. P. (1) i M. B. (1) wniósł o uniewinnienie oskarżonego G. P. (1). W odniesieniu do M. B. (1) obrońca wniósł o uniewinnienie od czynów z punktu 10, 36, 48 i 47. W przypadku czynu z punktu 6 wniósł o przyjęcie pomocnictwa do art. 298 kk, a w zakresie czynu z punktu 8 przyjęcie, iż wypełnia on jedynie znamiona art. 306 kk.

Obrońca oskarżonego W. K. zaskarżonemu wyrokowi Sądu Okręgowego w S. zarzucił:

I. w zakresie czynu opisanego w punkcie 2;

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, mający istotny wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, iż oskarżony W. K. wypełnił swoim zachowaniem dyspozycję art. 286 § 1 kk, w sytuacji gdy wyjaśnienia oskarżonego W. K. oraz A. D. (1) złożone zarówno w przedmiotowym postępowaniu jak i w sprawie toczącej się za sygnaturą akt III K 6/08 przed Sądem Okręgowym w S. wskazują, iż sfingowanej kradzieży pojazdu marki F. (...) dokonali A. D. (1) oraz R. S. (1),

2. naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 4,5,7,424 § 1 pkt 1 kpk poprzez:

a. nieuzasadnione przyjęcie za wiarygodne wyjaśnień A. D. (1) w przedmiotowym postępowaniu przy jednoczesnym pominięciu oceny sfery motywacyjnej przyświecającej w/w oskarżonemu do złożenia wyjaśnień obciążających oskarżonego W. K. w związku z zawiadomieniem organów ścigania o przestępczej działalności A. D. (1) oraz jego dążeniami do skorzystania z dobrodziejstwa wynikającego z art. 60 § 3 kk,

b. pominięcie wyjaśnień złożonych przez A. D. (1) w postępowaniu toczącym się przed Sądem Okręgowym w S. za sygnaturą akt (...), a w których to wyjaśnieniach oskarżony podał, przyznając się W. K. do sfingowania kradzieży samochodu F. (...) dopiero po złożeniu wyjaśnień przez W. K.,

c. bezzasadną odmowę przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom złożonym przez W. K.,

I. w zakresie czynu opisanego w punkcie 38 wyroku naruszenie prawa materialnego, a to art.286 § 1 kk poprzez nieuzasadnione uznanie, iż zachowanie oskarżonego W. K. polegające na niepodważeniu zawyżonej wyceny uszkodzeń samochodu marki J. (...) dokonanej przez oskarżonego P. K. (1) wypełnia znamiona czynu zabronionego stypizowanego w art. 286 § 1 kk,

II. w zakresie czynu opisanego w punkcie 39 wyroku:

1.błąd w ustaleniach faktycznych polegający na bezpodstawnym przyjęciu, iż oskarżony W. K. swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu zabronionego stypizowanego w art. 291 § 1 kk w sytuacji gdy materiał dowodowy zebrany w niniejszej sprawie wskazuje, iż oskarżony nie miał wiedzy, jak również nie mógł na podstawie okoliczności towarzyszących transakcji przypuszczać, iż przedmiotowe grzejniki zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego,

2.naruszenia prawa procesowego a to art. 4,5,7,410, 424 § 1 pkt 1 kpk poprzez bezzasadne pominięcie dowodu z zeznań R. M. oraz P. P. (1), które potwierdzają okoliczność, iż o instalacji przedmiotowych grzejników wiedziała wyłącznie najbliższa rodzina R. M.,

3. niezasadne uznanie za wiarygodne zeznań złożonych przez A. D. (1) przy jednoczesnym pominięciu oceny sfery motywacyjnej przyświecającej w/w oskarżonemu do złożenia wyjaśnień obciążających oskarżonego W. K. w związku z zawiadomieniem organów ścigania o przestępczej działalności A. D. (1) oraz jego dążeniami do skorzystania z dobrodziejstwa wynikającego z art. 60 § 3 kk,

4. niezasadne przyjęcie, iż cena za którą oskarżony W. K. nabył od oskarżonego A. D. (1) grzejniki była niewspółmierna do ich wartości rynkowej,

IV. w zakresie czynu opisanego w punkcie 48 wyroku naruszenie prawa materialnego – art. 258 kk w zw z art. 18 § 1 kk poprzez bezzasadne przyjęcie, iż W. K. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej w sytuacji, gdy oskarżony dokonał czynów zabronionych w ramach współsprawstwa,

V. w zakresie czynów opisanych w punktach 5,9,13,34,37,40 wyroku naruszenie prawa materialnego – art. 65 § 1 kk, polegające na przypisaniu odpowiedzialności za popełnienie w/w czynów w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej w sytuacji, gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, iż oskarżony W. K. przynależał do przedmiotowej grupy,

VI. w zakresie czynów opisanych w punktach 5, 9, 13, 34, 37, 40 i 27 wyroku rażąco niewspółmierność kary grzywny orzeczonej wobec oskarżonego, a także niezasadne niezastosowanie wobec orzeczonych kar instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary.

W konkluzji wywiedzionej apelacji obrońca oskarżonego W. K. wniósł:

- o uchylenie orzeczonej kary łącznej,

-w zakresie czynu opisanego w punkcie 2 wyroku uchylenie zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego,

- w zakresie czynu opisanego w punkcie 38 wyroku o uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego,

- w zakresie czynu opisanego w punkcie 39 wyroku o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego,

- w zakresie czynu opisanego w punkcie 48 wyroku o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego,
- w zakresie czynów opisanych w punktach 5, 9, 13, 34, 37, 40 wyroku o jego uchylenie i wyeliminowanie z opisu kwalifikacji prawnej czynów art. 65 § 1 kk i złagodzenie wymierzonych kar grzywnien, a także warunkowe zawieszenie ich wykonania,
- w zakresie czynów opisanych w punkcie 27 wyroku o złagodzenie orzeczonej kary grzywny, a także o warunkowe zawieszenie jej wykonania.

W wywiezionej apelacji obrońca oskarżonych K. K. (1) i R. K. (1):

I. w wypadku oskarżonego K. K. (1) zaskarżył Wyrok Sąd Okręgowy w S.

1. w zakresie punktów 15, 33, 45 i 46 wyroku odnośnie kwalifikacji prawnej, to jest przypisania temu oskarżonemu działania w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej oraz co do wymiaru kar,
2. w zakresie punktu 48d wyroku co do winy i przypisania oskarżonemu działania w warunkach art. 258 § 1 kk,
3. oraz odnośnie kary łącznej i na podstawie art. 427 § 2 kpk wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów postępowania – art.4 kpk, 5 § 2 kpk, art.7 kpk, art. 410 kpk i art. 424 § 1 kpk poprzez:
 - dowolne, dokonane z naruszeniem zasad swobodnej oceny dowodów oraz zasad logicznego rozumowania przypisanie K. K. (1) działania w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej w sytuacji braku podstaw dowodowych w każdym z przypisanych mu czynów,
 - nie zamieszczenie w wyroku analizy powodów uznania działania w warunkach tejże grupy z wyjaśnieniem dlaczego sąd nie zastosował kwalifikacji działania wspólnie i w porozumieniu ze wskazanymi w wyroku oskarżonymi,
 - pominięcie ustaleń faktycznych dowodzących niemożności współdziałania tego oskarżonego z oskarżonymi M. B. (1) i R. S. (1) nie tylko w ramach zorganizowanej grupy przestępczej ale w ogóle,
 - nie poczynienie ustaleń faktycznych odnośnie braku świadomości tego oskarżonego co do istnienia tejże grupy (w różnych składach osobowych), a także pominięcie ustaleń wskazujących przyczyny podporządkowania K. K. (1) A. D. (1) oraz braku dowodów na akceptowanie celów grupy i tym samym wyłączenia możliwości przypisania działania w warunkach art. 258 § 1 kk,
 - pominięcie faktu, że I. B. odtwarzał jedynie informacje uzyskane od A. D. (1), sam nie będąc świadkiem żadnego ze zdarzeń za które Sąd Okręgowy w S. skazał K. K. (1) . Obrońca K. K. (1) w złożonej apelacji podniósł, iż wskazane naruszenia prawa procesowego doprowadziły do błędnych ustaleń faktycznych, co do działania oskarżonego w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw w punktach 15, 33, 45, 46 wyroku i w punkcie 48 d wyroku pomimo poważnych, nie usuniętych wątpliwości dowodowych . Obrońca oskarżonego K. K. (1) wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia przez:
 - uniewinnienie oskarżonego od zarzutu dokonania czynu z art. 258 § 1 kk,
 - wyeliminowanie z opisu czynów z punktów: 15, 33, 45 i 46 wyroku sformułowania „ działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnienie przestępstwa, ”
 - zmianę zaskarżonego orzeczenia w zakresie orzeczonych jednostkowych kar jednostkowych i wymierzenie oskarżonemu;

a.za czyn z punktu 15 kary 8 miesięcy pozbawienia wolności i 30 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda,

b.za czyn z punktu 33 kary 9 miesięcy pozbawienia wolności i 30 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda,

c.za czyn z punktu 45 kary 9 miesięcy pozbawienia wolności i 30 stawek dziennych grzywny,

d. za czyn z punktu 46 kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczenie kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 3 lata i kary łącznej grzywny 50 stawek dziennych po 50 złotych każda, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Zaskarżając wyrok w odniesieniu do oskarżonego R. K. (1) reprezentujący go obrońca zarzucił wyrokowi naruszenie prawa procesowego – art. 4 kpk, art. 5§ 2 kpk, art. 7 kpk, art. 410 i art. 424 § 1 pkt 1 kpk przez:

- nie poddanie analizie w uzasadnieniu wyroku znacznych rozbieżności w zeznaniach I. B., A. D. (1) i W. K. odnośnie kwoty przekazanej rzekomo przez R. K. (1) A. D. (1) z otrzymanego odszkodowania,

- pominięcie przez sąd orzekający luki w wyjaśnieniach A. D. (1) dotyczącej czasu propozycji oskarżonego dotyczącej uszkodzenia jego pojazdu, sposobu i miejsca wykonania filmu ze zdarzenia przez P. Ł., a także nierozważenie, iż P. Ł. nie potwierdził relacji A. D. (1),

- nie poddanie rzetelnej, logicznej analizie okoliczności podanych przez R. K. (1) dotyczących: pojawienia się na miejscu zdarzenia szwagra oskarżonego A. Z., nadto przypadkowego zlecenia naprawy pojazdu W. K., przypadkowej obecności w zakładzie (...), wyłudzenia pieniędzy na części od R. K. (1) i grożenia mu przez A. D. (1), stanu majątkowego R. K. (1) (dla wykluczenia konieczności uzyskania środków finansowych w sposób niezgodny z prawem),

- przyjęcie, bez dowodów, że w 2000 roku R. K. (1) zgłosił fikcyjną kradzież pojazdu z udziałem A. D. (1) i uczynienie z tego podstawy skazania w niniejszej sprawie w sytuacji, gdy to zdarzenie nie było przedmiotem zarzutu w niniejszej, ani w innej sprawie,

-brak analizy w uzasadnieniu orzeczenia co do znaczenia dowodowego wątku związanego z przyczynami i okolicznościami zabrania pojazdu przez oskarżonego z warsztatu W. K. i przewiezieniem samochodu w okolice S..

Obrońca wniósł o uniewinnienie R. K. (1) od dokonania zarzucanego czynu.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Wniesione apelacje obrońców oskarżonych: W. K., P. Ł., P. K. (1), R. S. (1), K. K. (1), G. P. (1), M. B. (1), J. W., D. K., R. S. (2), J. N. uznać należy za zasadne w zakresie w jakim powodowały one konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Zaskarżony wyrok podlegał uchyleniu w powyższej części już tylko z tego powodu, iż jego uzasadnienie nie odpowiada wymogom stawianym przez ustawodawcę.

Nie sposób bowiem nie zwrócić uwagi, iż sporządzone uzasadnienie wyroku zawiera określone uchybienia, które w istocie pod znakiem zapytania stawiają możliwość dokonania na jego podstawie oceny prawidłowości rozumowania sądu meriti.

Praktyka orzecznicza wypracowała ogólne reguły sporządzania pisemnych motywów rozstrzygnięć sądowych, których przestrzeganie daje stronom gwarancję ich praw procesowych i pozwalając na zapoznanie się z tokiem rozumowania sądu, stwarza tym samym możliwość oceny zasadności zgłaszanych w skargach odwoławczych zarzutów. Uzasadnienie powinno zawierać dokładne wskazanie tego, co sąd uznał za udowodnione, jak ocenił poszczególne dowody i dlaczego oparł się na jednych dowodach, a odrzucił przeciwne. Ranga i znaczenie tego dokumentu, choćby dla dokonywania kontroli instancyjnej i kontroli prawidłowości zapadłego rozstrzygnięcia skłaniać powinny organ orzekający do takiej redakcji uzasadnienia wyroku, która w sposób czytelny, rzeczowy i wewnętrznie niesprzeczny przedstawiałaby sposób rozumowania sądu i dokonywane oceny

Sporządzenie komunikatywnego uzasadnienia zapadłego rozstrzygnięcia jest jednym z najistotniejszych elementów prawa do rzetelnego procesu. Ten dokument procesowy powinien w sposób jasny i klarowny przekonywać o trafności wydanego orzeczenia tak pod względem formalnym jak i materialnym.

Zwrócić należy uwagę, iż sąd odwoławczy nie może zastępować sądu pierwszej instancji w dokonywaniu ustaleń faktycznych ani domyślać się zdarzeń, które stanowiły podstawę rozstrzygnięcia. Ustaleń tych winien dokonać sąd pierwszej instancji w taki sposób, by strony mogły ustalenia te poznać i ewentualnie sformułować wobec nich zarzuty.

Zastrzec należy co prawda, iż o ile obraza art. 424 kpk nie stanowi naruszenia prawa procesowego, mającego wpływ na treść orzeczenia (sporządzenie uzasadnienia następuje bowiem już po wydaniu orzeczenia), to wady uzasadnienia mogą utrudnić stronom korzystanie z prawa do odwołania, a sądowi II instancji dokonanie kontroli instancyjnej. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 16 grudnia 2013 roku w sprawie II Aka 153/13, KZS 2014/66).

Zaniechanie szczegółowej oceny w sporządzonym uzasadnieniu poszczególnych dowodów, zwłaszcza tych najistotniejszych musi zostać ocenione jako nieuwzględnienie przy wydawaniu wyroku wszystkich, istotnych z punktu widzenia końcowego rozstrzygnięcia okoliczności sprawy, co musi zostać ocenione jako naruszenie art. 410 kpk.

Odnosząc się do zarzutów naruszenia art. 7 kpk, podniesionych w apelacjach wskazać należy, iż organ procesowy dokonuje oceny dowodów i wyciąga z nich wnioski stosownie do swojego wewnętrznego przekonania, które nie jest skrepowane regułami prawnymi. Zasada swobodnej oceny dowodów nie oznacza jednak, iż ocena taka może mieć charakter dowolny. Sąd ma bowiem obowiązek wyjaśnić jak poszczególne dowody zostały ocenione i dlaczego zostały wyciągnięte określone wnioski oraz wskazać z jakiego powodu określonym dowodom dał wiarę, pozbawiając waloru wiarygodności inne.

Z ugruntowanego orzecznictwa wynika także, iż przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 kpk (tylko) wówczas, gdy spełnione są kumulatywnie następujące przesłanki:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2kpk),
- stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności, przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 kpk),
- jest wyczerpująco i logicznie z jednoczesnym uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego uargumentowane w uzasadnieniu wyroku

(art. 424 § 1 pkt 1 kpk) – Tak Sąd Najwyższy m. innymi w wyroku z 9 listopada 1990 roku OSNKW 1991/7-9/41.

Odnosząc się do zarzutów zawartych w apelacjach obrońców oskarżonych W. K., P. K. (1), R. S. (1), K. K. (1), M. B. (1) i G. Ł. podzielić należy zawarte w nich poglądy, iż Sąd Okręgowy w S. w sposób lakoniczny i nieczytelny odniósł się do kwestii związanych z udziałem poszczególnych oskarżonych w zorganizowanej grupie przestępczej, nie wskazując w uzasadnieniu dlaczego uznał, iż grupa taka funkcjonowała, kto wchodził w jej skład i w jakich okresach poszczególne osoby w niej funkcjonowały.

Na kartach 164-166 Sąd meriti odniósł się co prawda do kwestii udziału W. K., M. B. (1), K. K. (1), P. K. (1) i R. S. (1) do postawionych im zarzutów udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, wskazując przestępstwa, których popełnianie było celem grupy. Sąd Okręgowy w S. na powołanych kartach uzasadnienia wskazał także na role jakie poszczególni oskarżeni mieli w tej strukturze pełnić, odwołując się do licznych poglądów wypracowanych przez orzecznictwo sądowe, a w szczególności do wyroku Sądu Okręgowego w S. wydanego w sprawie o sygnaturze akt (...).

O ile nie sposób nie zgodzić się z tym, iż dla przyjęcia konstrukcji zorganizowanej grupy przestępczej nie jest wymagane istnienie jej określonej struktury, a jej członkowie mogą popełniać przestępstwa w różnych konfiguracjach

osobowych, jak i co do tego, iż grupę taką cechować powinna trwałość, organizacyjne więzy w ramach istniejącego porozumienia, akceptacja jej celów, podział ról oraz koordynacja poszczególnych działań, to wskazać należy, iż zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku rozważania nie wyjaśniają na jakiej podstawie przyjęto po stronie oskarżonych, którym przypisano czyn z art. 258 § 1 kk (oraz popełnienie poszczególnych przestępstw w warunkach art. 65 § 1 kk, jak w przypadku G. Ł.) istnienie świadomości istnienia takiej grupy i wolę uczestniczenia w niej.

Podkreślić należy, iż nawet współdziałanie kilku lub kilkunastu osób w popełnieniu czynu lub czynów zabronionych nie decyduje jeszcze o istnieniu przesłanek uzasadniających przypisanie im udziału w zorganizowanej grupie przestępczej i niezbędnym jest wykazanie w oparciu o przeprowadzone dowody, iż w konkretnym stanie faktycznym rzeczywiście występują wszystkie okoliczności pozwalające na przypisanie udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, przy oczywistym założeniu, że grupa przestępcza to coś znacznie więcej niż współsprawstwo, czy luźna grupa osób zamierzających popełnić przestępstwo czy też przestępstwa. Nie wystarczy zatem jak uczynił to Sąd Okręgowy stwierdzić arbitralnie, że oskarżeni W. K., P. K. (1), R. S. (1), K. K. (1), M. B. (1) i G. Ł. uczestniczyli w zorganizowanej grupie przestępczej, bo działając z określonym podziałem ról dopuścili się przestępstw. Nie wykazał także Sąd Okręgowy w S. w oparciu o jakie dowody uznał, iż między oskarżonymi istniał określony podział ról i przez kogo został dokonany. Na marginesie zauważyć jedynie należy, iż podział ról nie jest jedynie charakterystyczny dla istnienia zorganizowanej grupy przestępczej i udziału w niej. Do określonego podziału ról dochodzi przecież także pomiędzy zwykłą grupą współsprawców.

W pojęciu zorganizowania tkwią warunki podstawowej, wewnętrznej struktury organizacyjnej, choćby z niskim stopniem zorganizowania, jakaś trwałość tej struktury, czy to pionowej z przywódcą kierującym działalnością czy to poziomej ze stałym gronem uczestników koordynujących działalność według ustalonych reguł, jakaś więź organizacyjna w ramach wspólnego porozumienia, planowanie przestępstw, akceptacja celów, trwałość zaspokajania potrzeb grupy, skoordynowany sposób działania, powiązania socjologiczno – psychologiczne między jej członkami. Progiem karalności zorganizowania grupy jest istnienie między jej członkami choćby niewysokiego ale widocznego stopnia powiązań organizacyjnych i hierarchicznych. Przejawem takiego rodzaju powiązań może być istnienie wyodrębnionego ośrodka decyzyjnego w postaci przywództwa jednoosobowego lub kolegialnego, skoordynowany sposób działania, w miarę stabilny podział zadań i funkcji wewnątrz grupy, planowanie przestępstw i zabezpieczanie potrzeb grupy oraz powiązania organizacyjne o pewnych cechach trwałości między jej członkami. Nie można uznać za zorganizowaną grupę przestępczą grona znajomych odnawiających kontakty tylko dla dokonania doraźnej przestępczej działalności, ani nawet środowisko ludzi zajmujących się tą samą działalnością przestępczą jeśli nie utrzymują ze sobą kontaktów organizacyjnych i nie łączy ich żadna struktura.

Za trafny i zarazem przesądający o tym, czy mamy do czynienia ze współsprawstwem osób powiązanych porozumieniem czy też z przestępstwem z art. 258 § 1 kk lub popełnionym w ramach zorganizowanej grupy przestępczej uznać należy ten kierunek, który uwzględnia łącznie aspekty funkcjonalny (cel i sposób popełniania określonych przestępstw), dynamiczny (formy sprawowania funkcji kierowniczej i sposoby je sprawowania- przywództwo całej grupie lub kierowanie konkretnymi, poszczególnymi działaniami i jego charakter – stały lub przejściowy) oraz „ branie udziału” poprzez przynależność do grupy, wykonywanie poleceń, udział w planowaniu przestępstw, bezpośredni udział w ich popełnianiu, inne czynności organizacyjne i dyscyplinujące członków grupy, udział w zyskach oraz aspekt odwołujący się do poziomu zorganizowania grupy, który stwarza warunki do dokonywania przestępstw, których dokonanie przekraczałyby możliwości pojedynczej osoby.

Sąd meriti w zaskarżonym wyroku ograniczył się jedynie do stwierdzenia, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy potwierdził zasadność stawianych oskarżonym W. K., M. B. (1), K. K. (1), P. K. (1) i R. S. (1) zarzutów udziału w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa. Sąd Okręgowy w S. odwołał się przy tym do wyroku wydanego przez ten Sąd w sprawie o sygnaturze akt (...). Odwołując się do treści przedmiotowego wyroku, którym skazano A. D. (1) za kierowanie zorganizowaną grupą przestępczą nie dokonał sąd I instancji analizy wyjaśnień A. D. (1) w których wskazał, kto według niego wchodził w skład grupy przestępczej jaką miał kierować, czy w istocie jej członkiem był oskarżony R. S. (1), jaką formę współdziałania przestępczego po 2002 roku miały przybrać jego kontakty z W. K.. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie wyjaśniono także na podstawie jakich dowodów

uznano, że w skład grupy, akceptując jej cele wchodzili także P. K. (1), K. K. (1) czy M. B. (1), choć nie sposób nie zauważyć, iż na określonym etapie postępowania oskarżeni ci przyznali się do udziału w niej.

Oskarżonemu P. Ł. w postępowaniu jakie toczyło się przed Sądem Okręgowym w S. w sprawie o sygnaturze akt II K 35/09 nie postawiono zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 kk. Zarzucono mu natomiast popełnienie szeregu przestępstw w warunkach określonych w art. 65 § 1 kk. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie wskazuje jednak w istocie na jakiej podstawie przypisano P. Ł. popełnienie poszczególnych przestępstw w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej i jakie dowody na taki stan rzeczy wskazują. Podnieść należy także, iż sąd meriti wydając zaskarżony wyrok dokonał modyfikacji opisu czynów przypisanych oskarżonemu P. Ł. między innymi poprzez przyjęcie, iż działał on w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu „popełnienie przestępstwa”. Nie wyjaśnił jednak sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia co stało się podstawą przyjęcia takiej konstrukcji 11 czynów, przypisanych temu oskarżonemu. Powyższa uwaga dotyczy także oskarżonych W. K., P. K. (1), R. S. (1), M. B. (1) i K. K. (1). Zaistniała sytuacja sprawia, iż ani strony, ani sąd odwoławczy nie mogą domniemywać na jakich dowodach oparł się sąd I instancji przypisując czy to popełnienie przestępstw z art. 258 § 1 kk, czy też popełnienie przestępstw w warunkach art. 65 § 1 kk.

Podważenie zatem prawidłowości przypisania oskarżonym W. K., P. K. (1), M. B. (1), R. S. (1) i K. K. (1) przestępstwa z art. 258 § 1 kk, rzutuje wprost na inne rozstrzygnięcia zapadłe w sprawie, co do innych przypisanych im przestępstw, poprzez fakt uznania, że do ich dokonania doszło w ramach zorganizowanej grupy przestępczej i przez to ujęcia w kwalifikacji prawnej tych czynów art. 65 § 1 kk. Przepis ten ma zasadnicze znaczenie dla odpowiedzialności karnej oskarżonych. Dotyczy to nie tylko kwestii obostrzeń w zakresie wymiaru kary, ale wszelkich konsekwencji prawnych analogicznych jak w wypadku recydywistów wielokrotnych. W takim stanie rzeczy skuteczność złożonych apelacji w odniesieniu do przypisanego oskarżonym czynu z art. 258 § 1 kk powodująca konieczność wydania orzeczenia kasatoryjnego przekłada się w sposób bezpośredni na konieczność objęcia tym rozstrzygnięciem także innych przypisanych oskarżonym czynów.

Podniesione już okoliczności spowodowały konieczność wydania orzeczenia kasatoryjnego także w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu P. Ł..

Wskazać należy także, iż sąd meriti nie wyartykułował jasno na kartach uzasadnienia czym kierował się przyjmując poszczególne daty graniczne czynów z art. 258 § 1 kk w szczególności w jaki sposób i na podstawie którego z dowodów określił datę podjęcia i zakończenia przestępczej działalności.

Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego G. P. (1).

Apelację uznać należy za zasadną. Przedwczesne jednak byłoby uwzględnienie postulatu zawartego w apelacji o uniewinnienie oskarżonego G. P. (1) od obu zarzucanych czynów.

Dla oceny zasadności apelacji i w konsekwencji także dla sprawstwa i winy oskarżonego G. P. (2) kluczowe znaczenie ma ocena wyjaśnień oskarżonego A. D. (1) w zakresie dotyczącym tego oskarżonego także w kontekście innych zgromadzonych w sprawie dowodów. Przypomnieć należy, iż A. D. (1) wskazał we fragmencie swoich wyjaśnień, iż w 2000 roku skontaktował się z nim R. A. z informacją, „że P. ma D.”. Okazało się, że mężczyzna o pseudonimie (...), który pracując w firmie (...) dorobił kluczyki do (...) z nadwoziem typu chłodnia, którym jeździł jako kierowca. Według słów oskarżonego A. D. (1) dokonał on następnie z mężczyzną dysponującym podrobionym kluczykiem kradzieży samochodu marki D. z terenu firmy (...).

O ile nie budzi wątpliwości, iż przedmiotowa kradzież pojazdu miała miejsce, to rację ma obrońca oskarżonego G. P. (1), iż zbagatelizował sąd meriti fakt, iż dokonano jej w nocy z 11 na 12 sierpnia 2000 roku. Tymczasem ze świadectwa pracy złożonego do akt sprawy wynika, iż G. P. (1) w przedsiębiorstwie (...) zatrudniony został dopiero w dniu 1 grudnia 2000 roku. Powyższe okoliczności nie zostały jednak zweryfikowane przez Sąd Okręgowy w S., a bez wątpienia mają one istotne znaczenie dla oceny odpowiedzialności karnej G. P. (1). Nie przekonują także wywody zawarte na karcie 141 uzasadnienia wyroku, iż powyższa okoliczność, nie może prowadzić do odrzucenia wiarygodności wyjaśnień A.

D. (1) w tym zakresie. Nie wyjaśnił w istocie sąd I instancji powodów dla których odrzucił swoiste alibi G. P. (1), odwołując się jedynie do zbieżności w wyjaśnieniach A. D. (1) i W. K.. Powyższe kwestie nabierają jeszcze istotniejszego znaczenia jeżeli weźmie się pod uwagę, iż wyjaśnienia oskarżonego A. D. (1) stanowią jedyny w istocie dowód na popełnienie przez G. P. (1) drugiego z zarzucanych czynów, który miał polegać na zaborze samochodu F. (...) na szkodę R. R.. Wskazać należy bowiem, iż wbrew twierdzeniom A. D. (1), I. B. występujący w sprawie w charakterze świadka zakwestionował swój udział w przedmiotowym zdarzeniu. Całkowicie pominął także sąd orzekający w I instancji, dokonując oceny zgromadzonych dowodów określoną niejednoznaczność wyjaśnień A. D. (1) w zakresie w jakim odnosiły się do G. P. (1). Uznać należy zatem, iż także w przypadku G. P. (1) orzeczenie wydane zostało z naruszeniem art. 7 kpk. Wskazywano już na zasady pozwalające na przyjęcie, iż ustalenia sądu I instancji pozostają pod ochroną normy tego przepisu, Ich niezachowanie skutkowało wydaniem orzeczenia kasatoryjnego także w zakresie rozstrzygnięć dotyczących G. P. (1).

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego R. S. (2).

Za zasadne uznać należy argumenty podniesione przez obrońcę oskarżonego R. S. (2), które w realiach przedmiotowej sprawy skutkowało musiały uchynieniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy tego oskarżonego do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Dokonując ustaleń faktycznych oraz dokonując oceny materiału dowodowego dotyczącego czynu przypisanego R. S. (2) w punkcie 31 zaskarżonego wyroku, a wypełniającego znamiona art. 286 § 1 kk i art. 233 § 1 kk w zw z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk, nie dostrzegł sąd okręgowy, iż pozostałości pojazdu P. (...) stanowiącego przedmiot tego czynu zostały odnalezione o czym świadczą choćby akta szkodowe załączone do akt głównych postępowania. Okoliczność ta bez wątpienia ma znaczenie dla oceny zasadności wniosku zakładu ubezpieczeń, który wystąpił o naprawienie szkody wyrządzonej przestępstwem. Także w przypadku tego zarzutu głównym i w istocie jedynym dowodem obciążającym R. S. (2) są wyjaśnienia A. D. (1), które ze względu na sytuację procesową w jakiej się znalazł oceniać należy z dużą dozą ostrożności oraz w konfrontacji z innymi zgromadzonym w sprawie dowodami. Dokonana przez Sąd Okręgowy w S. ocena tego fragmentu wyjaśnień A. D. (1) musi zostać uznana za powierzchowną. Nie rozważył bowiem sąd meritum okoliczności, iż o przedmiotowym zdarzeniu, którego skutkiem było wyłudzenie odszkodowania na szkodę (...) S.A. A. D. (1), jak wynika z jego wyjaśnień miał dowiedzieć się od P. Ł.. Nie rozważył jednak sąd I Instancji, na co trafnie zwraca uwagę apelacja obrońcy oskarżonego R. S. (2), iż z depozycji I. B. wynika, iż w czasie kiedy miało dojść do przedmiotowego zdarzenia A. D. (1) i G. Ł. mieli być skonfliktowani. Okoliczność ta, co oczywiste nie musi wykluczać, iż P. Ł. określił informacje A. D. (1) przekazał. Brak odniesienia się jednak w uzasadnieniu także do tej kwestii nie pozwala na uznanie, iż dokonane ustalenia pozostają pod ochroną art. 7 kpk.

Wskazać należy także, iż podzielić należy argumenty zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego R. S. (2), iż przypisując R. S. (2) określone zachowanie polegające na złożeniu fałszywych zeznań nie odniósł się sąd I instancji do sytuacji procesowej w której miały one zostać złożone. Nie rozważono bowiem, czym kierował się R. S. (2) składając zeznania w dniu 22 sierpnia 2006 roku, co może mieć zasadnicze znaczenie nie tylko dla ewentualnego opisu czynu, jaki może zostać przypisany temu oskarżonemu. Rozważenia wymaga bez wątpienia kwestia, czy tego rodzaju zachowanie polegające na złożeniu zeznań (o ile można uznać je za sprzeczne z rzeczywistością) nosi cechy bezprawności i czy złożone zostały one w celu uniknięcia odpowiedzialności karnej czy też w innym celu jakim mogło być wyłudzenie odszkodowania.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego J. N..

Za zasadne uznać należy zarzuty sformułowane w apelacji, a odnoszące się do naruszenia przepisów postępowania w szczególności art. 7 kpk. Nie sposób co prawda zaprzeczyć w kontekście zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, iż pojazd marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) po dokonaniu jego kradzieży został przemieszczony do P. P. (1), gdzie następnie rozebrany został na części przez pracowników W. K.. M. B. (1) i P. M. temu, iż dokonali demontażu tego pojazdu także w istocie na zaprzeczali. Rzecz jednak w tym, iż żadna z tych osób nie łączy J. N. z kradzieżą przedmiotowego pojazdu, a dokonana przez sąd meritum ocena wyjaśnień J. N.

w zakresie powodów pomówienia go przez A. D. (1) nie jest jasna. Nie sposób wywnioskować, co sąd I instancji miał na myśli wskazując, na karcie 147 uzasadnienia, iż „już w samych wyjaśnieniach J. N. zawarta jest odpowiedź w zakresie powodów uzasadniających nadanie waloru wiarygodności relacjom A. D. (1)”. Nie dostrzegł także Sąd Okręgowy w S., dokonując oceny poszczególnych fragmentów wyjaśnień A. D. (1), iż wbrew temu co wyartykułowano w pisemnych motywach wyroku depozycje W. K. i A. D. (1) dotyczące tożsamyh zdarzeń nie zawsze korelują ze sobą. Nie sposób przecież nie dostrzec choćby tego, iż W. K. składając wyjaśnienia przed sądem podał, iż nie zlecał kradzieży samochodu R. (...). Nie dokonano także wyjaśnienia rozbieżności między wyjaśnieniami A. D. (1) i R. P. odnośnie tego, czy skradziony pojazd został do niego przyholowany, czy też przyjechał o własnych siłach w szczególności wobec oświadczeń pokrzywdzonego, że w chwili kradzieży samochód był sprawny technicznie.

Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonych D. K. i J. W.

Obie apelacje uznać należy za zasadne w zakresie powodującym konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Za zasadne uznać należy w szczególności te zarzuty, które odnoszą się do naruszenia wskazanych w apelacji przepisów postępowania. Nie sposób bowiem zaakceptować dokonanych przez sąd okręgowy ustaleń dotyczących wartości pojazdu skradzionego na szkodę J. K.. Pokrzywdzony zeznając przed sądem, odmiennie, niż uczynił to na etapie postępowania przygotowawczego określił wartość skradzionego samochodu R. (...). Kwestia ta, istotna przecież dla ustaleń faktycznych nie została przez sąd meritiu w jakikolwiek sposób zweryfikowana choćby poprzez dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, na co trafnie zwraca uwagę skarga wniesiona przez obrońcę oskarżonego D. K..

Dokonując oceny dowodów mających świadczyć o winie oskarżonego D. K. nie doniósł się także sąd I instancji do powodów, które spowodowały, iż oskarżony A. D. (1) na określonym etapie postępowania zmienił swoje stanowisko procesowe odnośnie D. K., pomimo ujawnienia przez sąd okręgowy wyjaśnień tego oskarżonego wskazujących, iż D. K. nie popełnił żadnego przestępstwa. Uchylenie to jest istotne, jeżeli weźmie się pod uwagę, iż jedynym w istocie dowodem świadczącym o winie D. K. są zmienne wyjaśnienia A. D. (1), starającego się skorzystać z dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary, a rozbieżności te nie dotycząc drugorzędnych szczegółów relacjonowanych wydarzeń, ale zasadniczej kwestii -sprawstwa D. K..

Także w przypadku oskarżonego J. W. brak w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia pogłębionej analizy wyjaśnień A. D. (1) dotyczących wyłudzenia odszkodowania. Rację ma skarżących, iż zaniechanie przez sąd, który wydał wyrok w I instancji, w pisemnym uzasadnieniu szczegółowego odniesienia się do kwestii związanych z relacjami jakie łączyły A. D. (1) z J. W. także w kontekście relacji I. B. odnośnie ich wzajemnych stosunków i sposobu w jaki A. D. (1) traktował J. W. sprawia, iż dokonane ustalenia nie mogą podlegać ochronie normy zawartej w art. 7 kpk. Nie dostrzegł także sąd meritiu i nie odniósł się do kwestii bezpodstawnego pomówienia przez A. D. (1) J. W. w innej sprawie toczącej się przed Sądem Okręgowym w S..

Wobec podniesionych już okoliczności i wobec rodzaju uchybień jakie zaistniały przy rozpoznawaniu sprawy przez sąd I instancji, a które skutkować musiały uchyleniem zaskarżonego wyroku do ponownego rozpoznania przedwczesne byłoby odnośnienie się do pozostałych zarzutów podniesionych w apelacjach.

Podczas ponownego rozpoznania sprawy sąd I instancji zobligowany będzie do przeprowadzenia postępowania dowodowego w niezbędnym zakresie dążąc do ustalenia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, uwzględniając powyższe rozważania i nie pomijając treści złożonych apelacji.

Szczególną uwagę winien skupić sąd ponownie rozpoznając sprawę na zagadnieniach związanych z udziałem poszczególnych oskarżonych związanych z ewentualnym udziałem w zorganizowanej grupie przestępczej. Należytą uwagę poświęcić także organ orzekający kwestii świadomości poszczególnych oskarżonych odnośnie brania przez nich udziału w zorganizowanej grupie przestępczej i wzajemnych relacji między nimi zachodzących.

Ponownie rozpoznając sprawę winien rozważyć sąd okręgowy konieczność dopuszczenia dowodu z opinii biegłych na okoliczność wartości mienia będącego przedmiotem poszczególnych przestępstw zarzucanym oskarżonym.

Ponownie procedując w sprawie sąd I instancji winien mieć także na względzie poczynione już wcześniej uwagi i ustrzec się błędów, które skutkowały wydaniem orzeczenia kasatoryjnego. Szczególnej uwadze sądu meriti podlegała będzie ocena zgromadzonych dowodów w związku z rodzajem zarzutów postawionych poszczególnym oskarżonym w przedmiotowym postępowaniu, by dopiero na podstawie prawidłowych ustaleń faktycznych i po wnikliwej ocenie materiału dowodowego wypowiedzieć się w przedmiocie ewentualnej kwalifikacji prawnej czynów, które mogą zostać przypisane w przypadku uznania winy oskarżonych.

Niezbędne jest także, by przy ponownym rozpoznaniu sprawy organ orzekający uwzględnił ograniczenia wynikające z zakazu reformationis in peius.

W odniesieniu do dowodów, które nie miały wpływu na uchylenie wyroku sąd może wykorzystać możliwości jakie przewiduje art.442 § 2 kpk .

Nie można oczywiście wykluczyć, iż dla podjęcia prawidłowego merytorycznego rozstrzygnięcia niezbędne okaże się przeprowadzanie innych jeszcze dowodów, czy to na wniosek stron czy z urzędu. Jeżeli po powtórny rozpoznaniu sprawy zajdzie konieczność sporządzenia pisemnych motywów zapadłego wyroku sąd powinien dołożyć starań, by czyniły one zadość wymogom art. 424 kpk, prezentując swoje stanowisko w sposób pełny, pozbawiony wewnętrznych sprzeczności i luk. Należyta uwagę poświęcić należy także tej części uzasadnienia, która ustalone fakty z przywołaniem ocenionych za wiarygodne dowodów przedstawi precyzyjnie w logicznym, czytelnym ciągu, unikając dowolności, pomyłek i zbędnych powtórzeń.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego R. K. (1).

Apelacja nie jest zasadna. Nie potwierdziły się zarzuty obrazy przepisów prawa procesowego mające wpływ na treść zapadłego orzeczenia i błędów w ustaleniach faktycznych. Sąd I instancji dokonując ustaleń faktycznych oparł się na konsekwentnych w tym przypadku wyjaśnieniach A. D. (1), trafnie przydając im walor wiarygodności. Wskazać należy, iż sam autor apelacji dostrzega, iż wyjaśnienia tego oskarżonego dotyczące wyłudzenia odszkodowania związane z celowym uszkodzeniem pojazdu R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) znajdują potwierdzenie w depozycjach I. B. i W. K., także w zakresie odnoszącym się do kwestii nacisków wywieranych na R. K. (1) przy pomocy nagrania, na którym utrwalono zdarzenie polegające na uszkodzeniu pojazdu. Wobec powyższego sąd I instancji miał pełne prawo odrzucić nie tylko wyjaśnienia R. K. (1), zaprzeczającemu swojemu udziałowi w zdarzeniu ale także wyjaśnienia P. Ł.. W tym kontekście za niezasadne uznać należy zarzuty apelacji, iż sąd meriti nie rozważył w którym miejscu znajdował się P. Ł. filmując przedmiotowe zdarzenie.

Za niezasadne uznać należy także zarzuty odnoszące się do rozbieżności w depozycjach I. B., W. K. i A. D. (1) odnośnie kwoty jaką miał przekazać tej ostatnie osobie R. K. (1) stanowiącą część wyłudzonego odszkodowania. Wskazać należy bowiem, iż podana przez A. D. (1) kwota jest zbliżona do połowy odszkodowania wypłaconego R. K. (1), a I. B. i W. K. nie byli osobami, które brały bezpośredni udział w przestępstwie i nie uczestniczyli w podziale zysku, jaki na skutek jego popełnienia został uzyskany.

To, czy po sfingowanej kolizji samochód trafił przypadkowo do zakładu (...), czy też został tam odholowany stosownie do wcześniejszych uzgodnień nie ma w istocie znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. W tym kontekście zwraca uwagę potwierdzony przez W. K., a wynikający także z wyjaśnień A. D. (1) fakt odebrania pojazdu przez R. K. (1) przed dokonaniem naprawy, co obaj oskarżeni zgodnie wiążą z określonymi obawami R. K. (1).

Wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji nie uczynił sąd orzekający w I instancji zasadniczego argumentu przemawiającego za sprawstwem R. K. (1) wskazanego w wyjaśnieniach A. D. (1) faktu dokonania przez R. K. (1) wcześniejszego wyłudzenia odszkodowania, które nie było przedmiotem żadnego innego postępowania. Już także choćby zasady doświadczenia życiowego pozwalają na odrzucenie tezy sformułowanej w apelacji, iż ewentualna dobra

sytuacja materialna danej osoby wyklucza możliwość popełnienia przez nią przestępstwa w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Skarżący nie wykazał w ocenie sądu odwoławczego, aby ocena zgromadzonych dowodów odnoszących się do oskarżonego R. K. (1) wykraczała poza granice art. 7 kpk, wkraczała w sferę dowolności przez to, że nie odzwierciedla rzeczywistości, prezentowała sprzeczność z logiką czy też nie uwzględniała zasad wiedzy i doświadczenia życiowego. Przeprowadzone przez sąd I instancji oceny zaprezentowane zostały w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w sposób, który pozwala na dokonanie kontroli instancyjnej. Brak jest zatem w tym przypadku podstaw do wzruszenia zaskarżonego wyroku w kierunku pożądanym przez obrońcę poprzez uznanie, iż jest on obarczony niewłaściwą oceną dowodów, a w konsekwencji błędem w ustaleniach faktycznych.

Kara pozbawienia wolności i kara grzywny orzeczone wobec R. K. (1) nie są nadmiernie surowe w kontekście okoliczności przemawiających zarówno na jego korzyść jak i okoliczności obciążających.

W punkcie 16 wyroku sąd I instancji, uznając oskarżonego R. K. (1) za winnego zarzuconego czynu przyjął, iż podstawę prawną skazania stanowi art. 298 § 1 kk w zw z art. 65 § 1 kk. W przedmiotowym postępowaniu R. K. (1) nie postawiono zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 kk, nie zarzucono mu także w akcie oskarżenia działania w warunkach art. 65 § 1 kk. Niezbędne stało się zatem dokonanie korekty w zakresie podstawy prawnej skazania poprzez wyeliminowanie z niej art. 65 § 1 kk, przy czym należy zastrzec, iż z uwagi na wniesienie apelacji jedynie przez obrońcę oskarżonego możliwa była korekta podstawy prawnej skazania we wskazanym wyżej zakresie.

Na podstawie § 14 ust.1 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U Nr 163 z 2002 roku, poz.1348 z późniejszymi zmianami), sąd apelacyjny zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońców z urzędu oskarżonych P. Ł., R. S. (1), J. N., J. W. i D. K. wynagrodzenie, uwzględniając kwotę należnego podatku VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw z art. 634 kpk w zw z art. 8, art. 2 pkt 3 i art. 3 pkt 1 ustawy z 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych

(tekst jednolity Dz. U z 1983 roku Nr 49 poz. 223 ze zmianami) zasądzono od oskarżonego R. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 980 złotych tytułem opłat i kwotę 20 złotych tytułem zwrotu kosztów związanych z postępowaniem odwoławczym.